

REVISTA VANĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENE-
RALE A VANATORILOR DIN ROMANIA

Recunoscută persoană morală prin legea din 1 Maiu 1923

SEDIUL „UNIUNEI”:

PIAȚA C. A. ROSETTI, 7/BUÇUREȘTI I.

TELEFON 313/47

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAIU 1923

SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: PIAȚA C. A. ROSETTI, 7 — BUCUREȘTI

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

Inalți Președinți de Onoare:

M. S. REGELE GEORGE AL GRECIEI ȘI A. S. R. PRINCIPELE NICOLAE

Președinți de Onoare :

MIHAIL SUTZU și GH. NEDICI

Președinte :

ANTONIU MOCSONYI

Vice-Președinți :

NICOLAE RACOTTA și VASILE V. ȘTEFAN

Secretar General :

N. COJESCU

Membrii-Consilieri :

C. G. ALEXIANU, Dr. C. ANDRONESCU, I. ANGELESCU, Principele GEORGE V. BIBESCU, Prof. Dr. E. BOTEZAT, DINU I. C. BRĂTIANU, AL. G. BUZDUGAN. Principele JEAN CALIMACHI, GRIGORE P. CARP, Dr. E. COSTINESCU, General I. GĂRLEȘTEANU, Prof. ERNEST JUVARA, Prof. DIONISIE LINȚIA (pentru Banat), Colonel A. MICU, General G. G. MANU, N. MANTU, Prof. Dr. N. MEȚIANU, ISTRATE N. MICESCU, Dr. VALER NEGRILĂ (pentru Ardeal), DIMITRIE I. NICULESCU, L. OANEA, M. SC. PHERECHYDE, Dr. I. PHILIPOVICZ, GEORGE A. PLAGINO, IONEL POP, NICOLAE SĂULESCU, GEORGE SCHINA, Maior R. SCHNEIDER-SNYDER, Dr. L. SCUPIEVSCHI, Dr. O. STOICHIȚĂ, Prof. Dr. G. UDRISCHI.

Censori :

S. BODNĂRESCU, N. KALERGI, M. FLECHTENMACHER, GH. GEORGESCU, A. STĂNESCU

Scopurile U. G. V. R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.

CONTRIBUȚII:

Membrii plătesc o cotizație anuală de Lei 300, în care este cuprins și abonamentul obligator la „REVISTA VÂNĂTORILOR“

Societățile : plătesc o taxă fixă de afiliere de lei 10 de fiecare membru până la 100, iar dela 100 înainte numai Lei 5. Ele plătesc un abonament obligatoriu la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ de 400 Lei anual și o cotizație anuală de 20 de Lei de fiecare membru.

Abonamentul la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ este obligatoriu pentru toți membrii „UNIUNEI“

Statutele U. G. V. R. se trimit la cerere contra 20 Lei în mărci poștale

Correspondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărășite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

Orele de primire la Uniune : În toate zilele de lucru dela 3—7

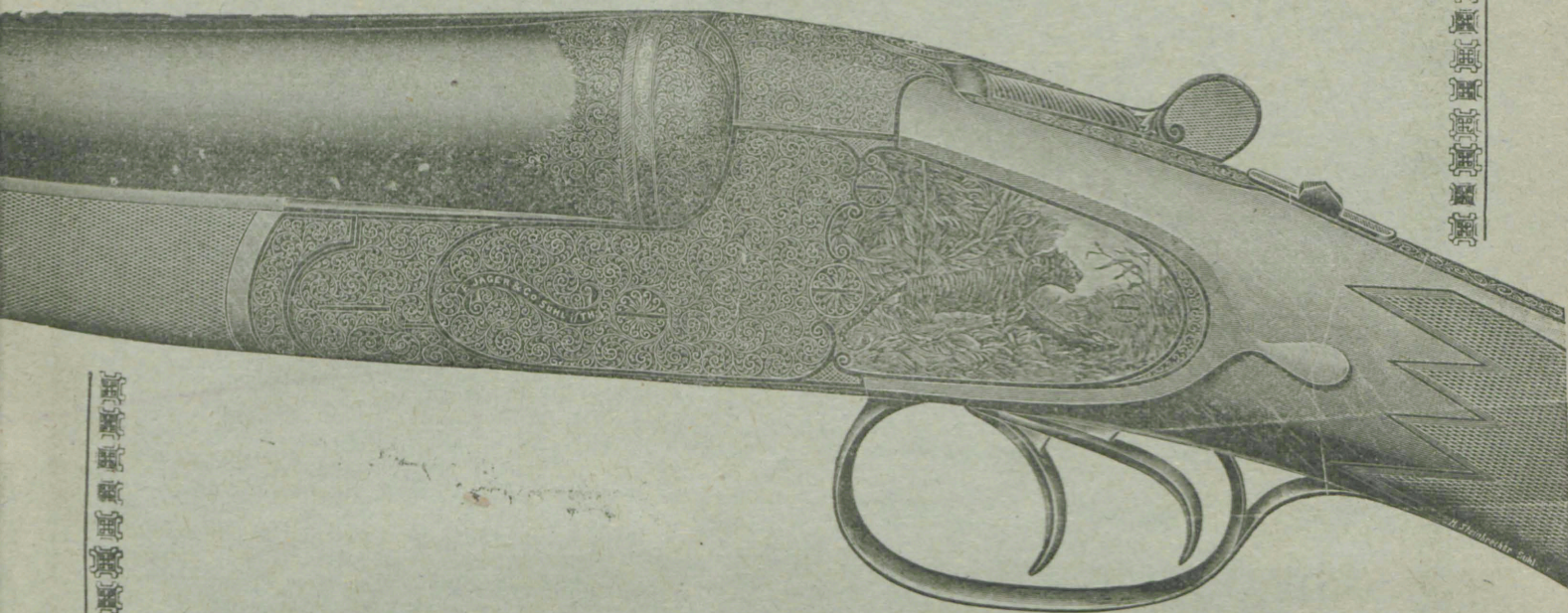
Sediul: PIAȚA C. A. ROSETTI No. 7 — BUCUREȘTI I.

— TELEFON 313 47 —

A R M E L E

F. JAEGER & Co.

Sunt neîntrecute ca tir și
soliditate, putând rivaliza
în privința aceasta cu cele
mai scumpe arme engleze

Toate armele fabricate de
această casă pentru mem-
brii „UNIUNEI“ sunt cea mai
elocventă reclamă, obținând
fără excepție predicatelor
„exceptional“ și „superior“
la standurile oficiale de in-
cercare din străinătate.

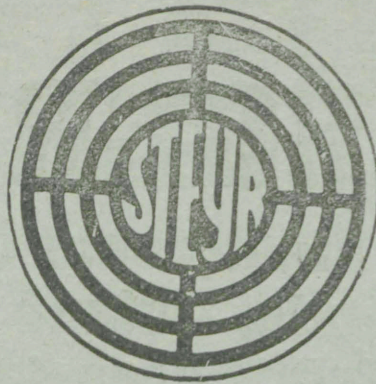
SPECIALITĂȚI:

Zăvoarele „Simson-Jaeger“ și „Vertical-Blok“ care rezistă celor mai formi-
dabile presiuni (-) Armarea separată de glonț, patent Jaeger, pentru drillin-
guri (-) Ejectorul infailibil sistem Jaeger (-) Viza patent Jaeger, etc.

Ultimul catalog ilustrat și cu prețuri se
trimite membrilor „UNIUNEI“ franco
la cerere, adresată la sediul nostru.

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

3 ARME

3 ARME

care nu trebuie să lipsească

din echipamentul dv. sunt:

Carabina r-Schönau Mannlicheer

în calibrele 6,5—8,2—9 și 9,5 mm., precum și calibrele de mare viteză nou introduse:
7 × 62, 7 × 64 și 8 × 60 mm.

ARMA DE VANATOARE HAMMERLESS

cu țevi de schimb cal. 12 și 16

PISTOLUL AUTOMAT „STEYR“ CU ȚEAVĂ BASCULANTA

cal. 6,35 și 7,65 mm.

SUNT ARME DE CEA MAI MARE PRECIZIE

ATÂT CA TIR, CÂT ȘI CA EXECUȚIE

STEYR-WERKE A. G.

Wien I., Teinfaltstrasse 7.

Representată prin „Uniunea Generală a Vânătorilor din România“,—Catalog ilustrat contra marca poștală necesară

Carabinele de vânătoare cu repetiție sistem „Mannlicher-Schönauer“, aparțin categoriei de arme de vânătoare cu închizător cilindric și mișcare rotatoare pentru deschidere, închidere și armare; zăvorirea se efectuează prin dispozitive așezate simetric în dosul capului mobil.

Magazinul este așezat în mod practic cu totul în pat; iar partea lui inferioară este închisă hermetic, făcând imposibilă intrarea prafului. El ocupă puțin loc și pe lângă o greutate redusă îi dă armei și un aspect elegant.

Mecanismul de ridicare rotativ, cu cartușele așezate concentric, în contrast cu sistemul la care cartușele sunt așezate pe 2 rânduri, în zigzag, exclude orice strângere al cartușilor. Introducerea cartușelor în magazin se face cu ajutorul unui încărcător lamă.

Inchizătorul este foarte manabil atât la deschidere cât și la închidere. Când el este închis, obturatorul se poate asigura în mod perfect. Demontarea și remontarea mecanismului de ridicare și a închizătorului se poate efectua ușor, fără nici o uneltă.

Carabina cu repetiție „Mannlicher-Schönauer“, se fabrică în calibrele 6,7—8,2—9—9,5—7×62—7×64 și 8×60 mm.

Toate calibrele se disting prin calități balistice remarcabile.

Nouile arme hammerless „Steyr“ în calibrele 12 și 16, posedă avantaje extraordinare, față de toate armele hammerless existente.

1. Toate piesele sunt fabricate din oțelurile speciale, renumite styriene, produse în uzine proprii și toate armele sunt încercate pentru uzul pulberii fără fum.

2. Bascula nu are nici o deschizătură, etc., deci nu poate intra nici praf nici murdărie în interiorul ei.

3. Mecanismul este construit cât de simplu posibil, constând numai din patru părți: din piesa de armare, percutor, arc și trăgacele exterioare.

4. Siguranța nu fixează numai trăgacele, ci și percutoarele, împiedecându-le să scape din cauza unei izbiri, sau căderi. Prin urmare, este exclusă o descărcare accidentală.

5. Armele se pot livra și cu 2 rânduri de țevi. Un rând cal. 12 și altul cal. 16, așa că vânătorul își poate transforma în câteva secunde, fără unelte arma cal. 12 într'una cal. 16.

6. Trăgacele se pot regula ușor prin câte un șurub mic așezat lângă fiecare trăgaci, regulându-le după placul vânătorului să scape ușor, sau mai greu.

7. Ejectorul automat se poate pune afară din funcție, cu ajutorul unei mici chei.

PISTOLUL „STEYR“

este singurul pistol cu țeavă basculantă. Avantajele lui sunt:

1. Siguranță absolută. Prin bascularea țevei ne putem ușor convinge dacă pistolul este încărcat sau nu. Pistolul se poate descărca fără greutate și fără pericolul să fi rămas vre-un cartuș în țeavă. Siguranța nu fixează trăgaciul, ca la cele mai multe sisteme de pistoale, ci cocoșul armei.

2. Maniabilitatea. Prin bascularea țevei putem vedea imediat interiorul mecanismului. Se poate introduce ori când numai câte un cartuș în cameră, ce permite folosirea armei în mai multe direcții, și anume:

a) ca pistol cu un singur foc, în cazul pierderii încărcătorului;

b) spre a trage numai un singur foc, punând încărcătorul la prima gradație;

c) în sfârșit, ca armă cu repetiție, ca ori-ce pistol automat.

3. Curățirea ușoară. Fără a demonta pistolul, se pot ușor vedea mecanismul de dat foc cum și toate celelalte părți, a căror curățire este necesară după tragere.

4. Toate piesele sunt intersanjabile. Ele se pot schimba fără cea mai mică greutate.

Pistolul „Steyr“, mai are multe avantajii, din care amintim: Forma elegantă—Greutatea mică—Precizia tirului—Rezistența incomparabilă—execuția fină.

NU CUMPARAȚI NICI O ARMĂ ÎNAINTE DE A VIZITA EXPOZIȚIA UNIUNEI

ATLAS-PETROL

SOCIETÉ EN NOM COLECTIF POUR LE COMMERCE ET L'INDUSTRIE DU PETROLE

EXPORTE EN TANCS ET EN CITERNES:

B E N Z I N E

D'AVIATION, LEGERE, MOYENNE
ET LOURDE, WHITE-SPIRIT.

GAZ-OIL, PETROLE LAMPANT

HUILES MINERALES DISTILLEES ET
RAFFINEES, DE TOUTE VISCOSITE

RUE REGALA, 21. TEL.: 26153 et 14190 BUCAREST ADR. TELEGR.: «ATLASPETROLE
AGENCES: PLOESTI ☒ CONSTANTZA ☒ GIURGIU

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

Fasani Ungurești

GALGA

Ferma de

f a s a n i

u n g u r e ș t i

TURA (Jud. Pest) Ungaria
a aristocratului baron Victor Schosberger

Crescătorul John Butter

expediază din rasă pură și de prima clasă material de crescătorie: P. mongolicus, P. torquatus, P. versicolor, P. colchicus, P. formosanus

OUĂ DE FASANI

PUI DE O ZI

FASANI DE PRĂSILA

FASANI DE VÂNĂTOARE
(prin încrucișare)

LISTA DE PREȚURI LA CERERE

Transporturile se fac în ordinea primirii comenzilor. — Fasani de vânatoare pentru reîmprospătarea sângelui se primesc imediat.

20

Armurieri, Negustori și Importatori de arme engros

Cereți noul Catalog Ilustrat No. 20, editat în limba franceză, engleză și germană, dela firma D. Demarteau-Farstré-Herstallez-Liège (Belgia).

40

ANUNCIU

Contele Robert Zelenski-Neudorf
Jud. Timiș-Torontal.

Crescătorie de găini din rasele Rhod-Island, Plymouth, Yokohama, Laghann. Fazanerie cu fazani din rasele Amherst, Regal, auriu, argintiu și fazani de vânatoare pentru colonizarea teritoriilor, de vânatoare.

Primăvara, ouă pentru clocit din toate rasele.

Marca Fabricii

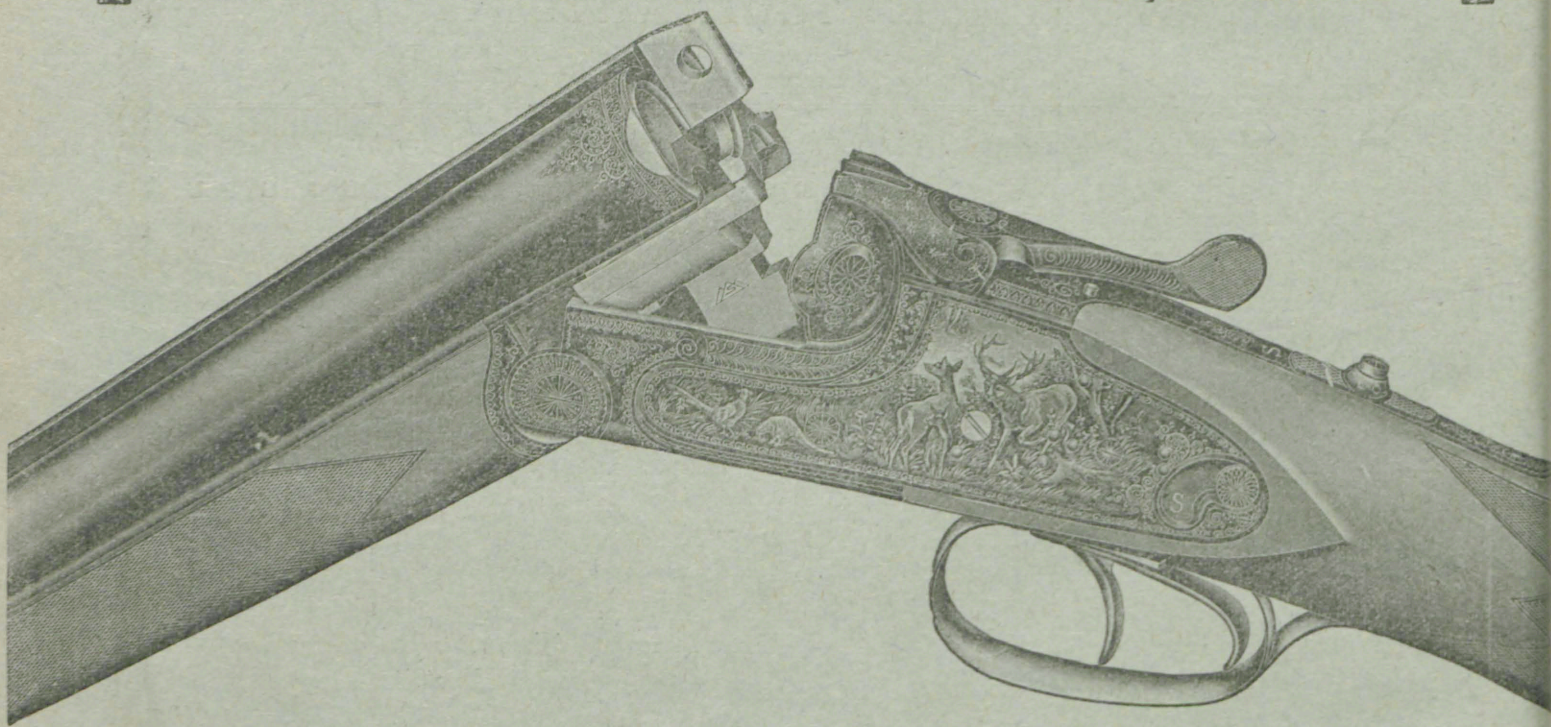
Waffenfabriken
Simson & Co. Suhl i. Th.

ARME DE VÂNĂTOARE ȘI DE SPORT

IN EXECUȚIE SUPERIOARĂ

PRECIZIE MAXIMĂ

EXECUȚIE ARTISTICĂ

Arme de alice cu două țevi

:::: pentru vânătoare și sport ::::

ARME CU 3 ȚEVI (Drillinguri), CARABINE CU REPETIȚIE, ARME DE GLONȚ cu 2 țevi, ARME MIXTE cu 2 țevi, ARME CU 3 ȚEVI, din care 2 pentru glonț.

ARME SPECIALE pentru VÂNATUL CEL MAI PUTERNIC, ARME pentru GLOANȚE DE MARE VITEZĂ, CAL.: 7×65, 8×60 Magnum, 8×65, 8×75, 9,3×62 Magnum, 9,3×74 cu cel mai mare rendement a tirului.

Simson

La o vânătoare în Banat. Defunctul Rege Ferdinand în mijlocul bățiașilor.

O DISCIPLINĂ PERSONALĂ

de Maior C. ROSETTI-BĂLĂNESCU

UN PROBLEMA spinoasă și complexă a scăderii contingentului nostru de vânat s'au arătat în paginile acestei Reviste unele cauze, s'a pus degetele pe unele răni și s'au propus unele îndreptări. Cauzele, în adevăr, sunt multiple și de ordin foarte diferit. Parcelarea proprietății, înmulțirea vânătorilor, spiritul democratic al vremii, neaplicarea legii, lipsa de pază serioasă, pacostea câinilor hoinari, sunt fețe ale problemei, mai mult sau mai puțin cunoscute. Mai este însă, cred, o față asupra căreia nu s'a insistat în deajuns, deși este una din cauzele evidente a împușinării vânatului, — dar pentru a cărei îndreptare nu e nevoie nici de veșnicul apel către Stat, nici de cheltuei noi, nici de prefaceri de legi. Indreptarea stă la îndemâna directă a noastră, a vânătorilor. Numele acestei cauze este *lăcomia*. Indreptarea ei este o *disciplina personală* ce trebuie să și impue vânătorul singur. Discernerea necesității unui frâu tendinței de stărpire de pe un teritoriu dat, în ultimă analiză, apare ca o simplă chestiune de inteligență. Din păcate inteligența este o boală rară: e perla stridiei. Totuși, nu cred să fie prea greu, pentru orcine, să lămurească că din pustiire nu poate răsări belșug. *Ex nihilo nihil* este o vorbă

pe cât de veche, pe cât de înțeleaptă. Din nenorocire patima n'are nici o legătură cu înțelepciunea. Dar atunci, dacă pe lângă pacostea braconajului, a câinilor hoinari, a lipsei de rezerve respectate și încă multe altele, se mai adaogă și lăcomia desfrânată a fiecăruia purtător de permis legal, tabloul devine mai mult ca jalnic. Vanitatea recordului, frica să nu profite altul, invidia, interese — ades meschine — de pungă, inconștiența, recunoașterea a ce poate da disponibil pentru pușcă o întindere anumită de teren, o lipsă de educație vânătoarească, o pasiune nestăpânită și necontrolată de nici un criteriu de judecată sunt tot atâtea aspecte care duc la cecece am rezumata prin cuvântul lăcomie. Această lăcomie o întâlnesc prea des în straturi sociale foarte deosebite. La unii se învederează pentrucă sunt toată ziua pe câmp și însumând zi de zi câteva unități ajung la adevărate distrugerii. La alții se evidențiază pentrucă sunt prea rar pe câmp, dar când sunt, distrug cu grămada, la maximum. Rezultatul combinat, final, e trist. Terenul se golește. Puținul ce a rămas, eși-va din iarnă, scăpa-va de braconieri, de răpitoare, de câini, de boală? Cui ce-i pasă! La anu' d'acopo, — și cât mai devreme, și cât mai mult, și

cât mai des. *Așa nu mai poate merge.* Vânătorul demn de acest nume trebuie să-și impună o disciplină personală. Trebuie să pue frâu și patimei vânătoarești și patimelor de alt ordin. E momentul să-și amintească că are un cap pe umeri și nu un bostan. Să-și deschidă sau să i se deschidă capul. Să judece. Să înțeleagă. Să înțeleagă că un capital pe care îl jăcmănește nu poate aduce și un profit. Să înțeleagă, mai ales acum, când alte cauze de împuținarea vânătorului nu pot fi îndreptate pentru că sunt stări de fapt, fără mijloace imediate de îmbunătățire, să înțeleagă că îi este datoric să nu apese să el, direct, în cumpăna calmității. Să-și impună o disciplină personală împotriva lăcomiei distrugătoare. Pentru că trebuie, odată pentru totdeauna, bine și răspicat pronunțat un adevăr: *omul* este cel care distruge, el este prima cauză a împuținării vânătorului. Celelalte cauze intră cu un coeficient oarecare, incontestabil, dar nici odată catastrofal — dacă se exceptează molimele sau iernile deosebit de crâncene, evenimente destul de rari. Omul distruge un contingent de vânat, nu răpitoarele. Răpitoarele își au rolul și rostul lor. Nu sunt răpitoare acolo unde nu e și vânat util. Mă refer, se înțelege, la un teritoriu populat prin reproducție naturală. Creșterea artificială cere considerațiuni de alt ordin. Dar cine face creșterea artificială n'are nevoie să i se mai atragă atenția aci, asupra disciplinei de ținut și administrației vânătorului. Repet, omul e cel care distruge. În timpul războiului vânatul de câmp se îmulțise, în ciuda răpitoarelor, pentru că oamenii uitase de el ca să se omoare între ei. După războiu, vânatul redispăre, pentru că *omul* a reapărut, mai lăcom ca ori când. O disciplină se impune — și vorbesc de o disciplină *personală*, pentru că nădăjduesc că mai sunt vânători cari, înțelegând, și-o vor putea-o impune, chiar dacă până aci nu s'au gândit la ea. Să-și facă fiecare examenul de conștiință. Să se hotărască a-și impune și a învăța *când să se oprească*. Să înfrunte lăcomia. Să învingă patima. Chestiunea este de bună educație vânătoarească — lucru care nu se improvizează, desigur — dar este și de imediată înțelegere pentru o minte deschisă, care vede rezultatele nefaste spre care târăște lăcomia, neprevăderea sau nepăsarea. Dacă fiecare vânător ar înțelege și ar aplica disciplina personală, un mare pas, spre bine ar fi făcut. De acest lucru aș vrea să fie convins fiecare. Iar după convingere, aplicare cinstită.

Prevăd o întâmpinare; o aștept chiar, pentru că întotdeauna mi-a fost servită prompt. Este ceea ce, la urma urmei, am numit „chestia *fraerului*“.

— „Bine domnule, îți spune interlocutorul, am să-mi impui o disciplină, pentru că în fond cred că ai perfectă

dreptate. N'am să mai caut să fac maximul posibil într-o zi de vânătoare, am să învăț să mă opresc, n'am să mai vânez atât de des pe același teren, am să respect rezervele, am să mă limitez la disponibilitățile în vânat al teritoriului — dar... Ilie Rugină și D-l Mircea Bostan umblă toată ziua pe terenul Societății, fără disciplina d-tale. Am să culeg doar găinațul după urma lor. Dar ce, sunt „fraer“? concludă interlocutorul nostru.

Cea mai mare frică a românului, dela o vreme, e să nu apară „fraer“. Cea mai mare glorie e să apară „șmecher“. Un cuvânt e antonimul celuilalt. E o întregă mentalitate socială cuprinsă în simpla constatare de mai sus, și care ar explica multe dacă ne-am oprit să facem psihologie specială. Nu ne putem totuși oprit să observăm că la orice lege nouă, se caută la noi întâi porțițele pe unde i se va putea „trage chiulul“. Un individ care profită de un abuz fără să suporte consecințe are toată admirația: e „șmecher“. Cel care se supune din propria-i inițiativă, din spirit de datoric, unor obligațiuni de la cari s'ar putea sustrage, are tot disprețul: e „fraer“. Concluzia este că la noi e rară o disciplină internă, ci n'are efect de cât o disciplină de constrângere exterioară.

Desigur, s'ar putea încă răspunde interlocutorului nostru de mai sus, că dat fiind scopul, e totuși mai preferabilă abținerea chiar în chip de „fraer“ decât abuzul plecării la masacrul a tuturor, transformați în „șmecheri“. Tot va mai rămâne ceva mai mult din abținerea și disciplina unora, oricât de șmecheri ar fi ceilalți. Dar, dat fiind existența mentalității desvelite mai sus, argumentul are toate șansele să nu aibă nici un succes. De aceea trebuie în mod logic să ajungă să atingă și chestiunea disciplinei *colective*, impusă, acolo unde cea personală nu poate fi obținută, bostanii întrecând capetele. Disciplina colectivă trebuie în acest caz reglementată și impusă de conducerea Societății de vânătoare respectivă, — inclusiv lui Ilie Rugină și D-lui Mircea Bostan. Se va fixa un număr maxim de piese ce pot fi ucise, pe categorii de vânat care cere aceste măsuri de ocrotire, se vor fixa zile când se interzice eșirea la vânătoare pe cutare sau cutare teren, sau pe nici unul etc., etc. Nu e scopul acestui articol de a intra în amănunte de reglementare. Chiar Inspectorul de vânătoare să intervină acolo unde este cazul. Dar intrăm deja în măsuri administrative — cu toate păcatele și neajunsurile lor — și aș fi vrut să rămân la posibilități de îndreptarea unui rău la îndemâna directă a fiecăruia din noi, vânătorii. Să fie oare atât de greu? Să nu mai găsim oare în noi nici atâta vlagă? Mi-e greu s'o cred. Haideti, Domnilor puțină bunăvoință. Roadele sunt pentru D-voastră.

LEGEA PENTRU PROTECȚIA MONUMENTELOR NATURII

de VALERIAN PETRESCU

ÎN M. OFICIAL No. 148 din 7 Iulie a. c., s'a publicat legea astfel intitulată, votată de Corpurile legiuitoare și promulgată la 4 Iulie, elaborată din inițiativa D-lui Ion Mihalache, fost ministrul Agriculturii și Domeniilor și a D-lui Grigore Iunian, fost ministrul Justiției.

O lege care să ocrotească și să pună la adăpost de distrugere monumentele Naturii așa zise, definite de legiuitor după însuși criteriul de protejire pe care-l enunță, e un eveniment îmbucurător, de

o însemnătate mare, mult prea mare, dacă ne gândim la starea de până acum a totalei lipse de atenție din partea Statului asupra atâtor bogății și frumuseși ale Naturii, cari erau menite a rămânea în grija întâmplării, a acelu hazard omenesc nepătruns de spiritul de respect și conservarea de estetic, sau de ocrotirea acelor valori pe cari le reprezintă flora și fauna țării noastre sub raportul științific.

Indiscutabil, inițiativa luată pe această cale e un

semn de progres, ce consfințește o tendință generală a societății conștientă de marile foloase ce le aduce Natura omului. Această Natură pe care, — de ce să nu o spunem? — suntem prea puțin *educați* a o respecta și prea obicinuiți a o degrada. E în această privință un paradox, pentru care motiv concetățeanul nostru și mai ales cel de la sate ruinează fără nici un scrupul mediul înconjurător, pădure, vegetație naturală care-i poate oferi uneori clipe de odihnă și de reculegere, nimicind până și arborii de pe drumurile publice sau comportându-le fără nicio milă față de vietățile plâpânde ale câmpului, pe cari muncile agricole i le scoate la iveală.

Se vede că e o blestemată deprindere, atavică, această predilecție ne justificată a țaranului de a distruge ce nu este obținut prin munca sa proprie, pe care numai frica de lege cu măsurile ei riguroase o poate corecta, scoate din firea lui contemplativă și a tot îngăduitoare sub alte raporturi.

Această lege defmește drept monument al Naturii, acele terenuri pe cari trăesc animalele și plantele ce prezintă o deosebită însemnătate științifică sau estetică, fiind demne de protegere și toate acelea cari în această privință urmează a fi trecute posterității, intrând în cadrul de beneficiu al legii și speciile de animale și plante, precum și rocile, mineralele și fosilele recunoscute ca fiind de mare importanță sau ca exemplare unice. Economia legii se răsfrânge prin urmare deopotrivă, atât asupra terenurilor în cauză, cât și — independent, aparte, — asupra animalelor și plantelor sau celorlalte elemente enumerate.

Elementul novator pe care îl conține această lege pentru instituția vânătoarei în sine și care de la început a lipsit din aceia pentru ocrotirea vânatului, e principiul ce se proclamă, că vor fi apărute de distrugere sau orice fel de atingere, acele terenuri cari cuprind animalele ce prezintă o deosebită importanță științifică.

Evident legiuitorul trebuia să le aibă în vedere și pe acestea, rezervându-le un capitol special. În adevăr, câte lucruri ne sunt încă necunoscute din lumea negrăitoare a sălbătăciunilor? Sau mai de grabă, ce știm și cât știm asura moravurilor, asupra traiului diferitelor specii ale faunei, ce cunoaștem noi din misterul migrațiilor păsărilor, din transformările cari survin în zona de repartție a animalelor, sau a habitatului lor? Atâtea și câte alte probleme cari trebuie să mărească sfera de cunoaștere chiar a vânătorului, ce-l prezumăm în genere cult și la înălțimea vânatului pe care-l ucide.

Desigur, ca urmare a prescripțiilor legii, se va lua inițiativa de către Comisiunea monumentelor Naturii, instituită pe lângă M. D. de a se înființa în diferite puncte ale țării, stațiuni de studiu și de observațiuni științifice asupra speciilor mai însemnate, cum se află, mi se pare, una, în insula Șerpilor, unde se studiază fenomenul migrațiilor păsărilor. Sau s'ar putea declara monumente ale Naturii, anumite zone pe baltă, în care să se interzică a se trage vreun foc de armă, ori să pătrundă vreun devalizator de cuiburi, cum de exemplu există asemenea insule virgine în America de Sud, unde sălășluiesc în liniște tot felul de sburătoare, ne fiind turburate de nimeni. Măsura de protecție luată dintr'un înalt spirit de umanitate, ar putea corespunde la noi cu grija ce trebuie să purtăm celei mai bogate avifaune din Europa, atât pentru mândria noastră națională cât și pentru interesul științific ce trebuie să-i arătăm. Expoziția internațională de la Lipsa a dovedit că Român'a este țara de invidiat în această privință, bătând recordul

în materie de trofee și exemplare rare de vânătoare.

Drept monumente ale Naturii, ar mai putea fi socotite și alte întinderi de terenuri, la munte sau la câmpie, unde se găsesse diferite specii ce sunt pe pragul dispariției, ca râsul, capra neagră, ursul, etc., iar dintre păsări spurcacul, potârnichea, cristeul și altele. În definitiv, Comisiunea monumentelor Naturii care se compune din 6 specialiști recunoscuți în această materie, va avea desigur criteriile ei de apreciere pentru a pune în aplicare și da viață textului rigid al legii.

Mai departe legea în cuprinsul celor 13 articole, conține dispozițiuni de ordin general pentru buna aplicare a ei, pe care le rezumăm în rândurile ce urmează.

Ea se ocupă mai întâi de atribuțiunile Comisiei cari sunt următoarele: de a declara monumente ale Naturii, pe acelea ce le va găsi ca atare, sub rezerva aprobării lor de Consiliul de Miniștrii; de a le inventaria; de a lua măsuri pentru conservarea lor, îngrijind și de publicațiile referitoare la ele și în fine de ași da avizul la cererea ministrului. Aceasta Comisiune va putea consulta în deciziunile ce le va lua, comisiunile regionale ce se vor înființa pe lângă directoratele minister ale, conf. normelor ce se vor fixa prin regulamentul legii.

Terenurile cari vor fi proprietatea Statului sau a instituțiilor dependente de dânsul, trec fără nici o formalitate și numai în baza jurnalului Consiliului de Miniștrii în administrarea și sub controlul Biroului central pentru ocrotirea monumentelor Naturii, care îndeplinește funcțiunea de organ de execuție. Acesta va fi condus de un funcționar ce va servi ca secretar al zisei Comisii.

Terenurile însă cari vor fi proprie atea județelor, comunelor sau a persoanelor particulare, vor fi lăsate în seama acestora, cu obligațiunea de a respecta condițiile fixate de Comisiune pentru conservarea bunului. Cele mai mari de 10 ha. nu pot fi păstrate de proprietar.

Infrațiunile la prezenta lege se vor judeca de judecătorul de Ocol în primă instanță și cu drept de apel la Tribunal. Amenzile și despăgubirile civile se vor pronunța în favoarea M. D. și vor fi înscrise ca venituri în buget. Statul va fi reprezentat în fața judecătii prin M. A. și Domeniilor care după propunerea Comisii, va putea da delegațiune pentru paza și supravegherea monumentelor Naturii, funcționarilor și agenților silvici ai serviciilor agricole județene, ai *serviciului vânătoarei*, iar prin mijlocirea Ministerului de Interne și organelor administrative și polițienești. Actele dresate de aceștia cari sunt ofițeri de poliție judiciară, fac dovadă până la înscierea în fals.

Pedepsele pentru acei cari vor fi distrus, ciuntit, degradat în tot sau în parte, etc. acele bunuri, vor fi destul de riguroase, putând fi condamnați cu o amendă de la 500—10.000 lei, iar în caz de recidivă, cu închisoare corecțională de la 2 luni până la 2 ani, în afară de repararea prejudiciului cauzat.

Noi, vânătorii cari privim indeletnicirea noastră mai presus de pasiunea focului ucigător cu care improscăm sălbătăciunile câmpului și ale pădurilor, salutăm cu bucurie apariția acestei legi, ce este menită a acoperi o lacună într'un domeniu uitat până astăzi de legiuitor și de organele de pază ale M. A. și Domeniilor, care împreună cu legea pentru ocrotirea vânatului, va ajuta la conservarea bogățiilor imense și variate ale țării, punându-le în valoare sub raportul științific și al economiei noastre naționale.

DUȘMANII VÂNATULUI UTIL

de PINTEA ȘTEFAN

VÂNĂTORUL, cinstit, observând deaproape felul de viață al vânatului, va cunoaște, în scurt timp, toate lipsurile lui, atât ca hrană sau adăpost, cât și lipsa de a fi apărat contra dușmanilor lui cari caută să-l distrugă.

Printre dușmanii vânatului, găsim o sumedenie de categorii de răpitoare, patrupede și aripate, unele mai periculoase, iar altele mai puțin condamnabile, calculând după felul lor de viață și modul de a se nutri.

Dar, ori cât de mari pagube ne-ar cauza răpitoarele, patrupede și aripate, totuși, nu se vor putea compara nici odată, cu acelea pricinuite de adevăratul distrugător al vânatului „Omul“.

Acest periculos distrugător, este înzestrat dela natură cu atâtea daruri, cari îl ridică foarte mult dela nivelul răpitoarelor, și anume: minte largă pentru a judeca, putere, viclenie, și iscusință în întrebuițarea mijloacelor de tot felul pentru a distruge.

El este mai lacom de cât lupul și mai viclean de cât vulpea. Victimele lui nu sunt destinate numai stomacului, spre a-și potoli foamea, ci mai mult pentru satisfacerea poftelor de măriri și îmbogățiri.

Acest distrugător numit „braconier“ operează în tot timpul și pe orice vreme.

Primele lui reușite, fie ele cât de mici, îi vor deshide pofta nouă, iar curajul i se va mări. Și astfel devine banditul de meserie, ocupațiune pe care o va ști practica așa fel ca să nu fie descoperit și nici chiar bănuțit.

Combaterea și prinderea lui, va fi cu atât mai anevoiasă, cu cât el își va cunoaște mai bine meseria.

Deci, braconierul trebuie urmărit, prins și condamnat dela primele lui contravenții, iar pedeapsa ce i se aplică, să fie maxima prevăzută de lege, spre a servi ca exemplu acelora ce ar încerca să-și însușească această josnică meserie.

Astăzi există 2 categorii de braconieri, și anume:

1. Braconierul de ocazie și
2. Braconierul de meserie.

BRACONIERUL DE OCAZIE

Braconierii de ocazie, se pot găsi, în număr destul de mare, printre:

- a) Vânătorii societăților constituite, și în special printre vânătorii particulari;
- b) locuitorii eșiți la munca câmpului;
- c) păzitorii turmelor de oi, vite, etc.;
- d) persoanele angajate de comune, sau particulari, pentru paza țarinilor, pădurilor, viilor, livezilor, etc.

Spre a se cunoaște mai bine, felul de a opera al acestora, voi arăta, pentru fiecare categorie aparte, procedeul lor, precum și pagubele cauzate societăților și vânatului util, fapte constatate în mod precis de subsemnatul, în timpul de când am avut fericirea să mă număr printre vânători.

a) Pot să spun — chiar în mod precis — că, nu există o societate de vânătoare, care, să nu încadreze între membrii ei, cel puțin unul care nu cunoaște limitele acordate de lege — sau dacă le-ar cunoaște, nu le dă atențiunea cuvenită și astfel se dă la fapte cari îl atrag în rândul braconierilor de ocazie.

Exemple: Un vânător eșit în teren la vânătoarea potârnicilor, nu poate să lase să treacă un biet

iepură fără să și-l însușească, deși este în timpul oprit pentru împușcarea lui, plăcându-i atât de mult carnea tânără a acestuia. — Altul la vânătoarea țapilor, nu poate sta liniștit să treacă prin apropierea lui o căprioară, — știindu-se singur în teren — va putea face (și-i reușește de cele mai multe ori) să dispară orice urmă de contravenție, asigurându-și astfel o masă suculentă.

Unii vânători vânează, adeseori, numai pe la hotarele societății din care face parte, având o deosebită plăcere să caute vânat în teritoriul societății vecine, unde — după părerea lui s'ar găsi vânat mai din belșug, sau poate — crede el — că are carnea mai gustoasă.

Am putut constata nenumărate cazuri de acest fel, iar când acest vânător s'a văzut descoperit, a mai adogat la nerușinarea sa și motivul că nu cunoaște hotarul și că societatea sa este vinovată pentru că nu a distribuit membrilor harta terenului, spre a-i cunoaște limitele.

Vânătorii particulari arendași de terenuri ce nu sunt încadrate la societăți, sunt cea mai mare parte — în special țărani — un soi de braconieri de ocazie, din cari apoi se recrutează cei mai periculoși braconieri de meserie.

Am putut constata acest fapt în inspecțiile ce am făcut prin unele terenuri de acest fel.

Cea mai mare parte din acești arendași își asociază vânătorii — câți dorește încasând de la aceștia sume destul de mari, cari întrec cu mult arenda teritoriilor, fără să mai fie vorba și de permisele legale; fapt dovedit prin aceea că teritoriile sunt arendate numai la o singură persoană și numai aceasta are dreptul la permisul de vânătoare singur fiind arendașul, iar restul nu primesc nici un fel de permis, astfel acești vânători clandestini sunt tolerați a vâna însoțiți de câte o ceată de câini — indiferent rasa lor — aducând pagube enorme, atât Statului cât și vânatului.

Pe astfel de terenuri nu găsești vânat util pe kilometri întregi. Răpitoarele au distrus și ele ce a mai rămas de pe urma puștei, capcanei, lațului și otrăvei. — Aci nu există epoci pentru vânătoare, nu există milă pentru vânatul ce moare în chinuri într'o capcană sau în laț și nici pentru cel rănit, care, nefiind prins, își stoarce viața în chinuri grozave de dureri, foame și sete. — Cu un cuvânt, aci domnește moartea și calvarul de chinuri printr'o viață de vecinică goană a bietului vânat.

Pe un astfel de teren, la începutul lunii Octombrie, am putut găsi într'o jumătate de zi, 7 cadavre ale bieturilor iepuri morți în chinuri grozave, și după constatarea mea au fost împușcați înainte de 1 Octombrie (timp oprit pentru vânarea iepurilor).

Dar câte astfel de cadavre au mai fost devorate de câinii cari cutreeră fără nici un rost câmpurile și pădurile și, câte altele mâncate de păsări și animale răpitoare, precum și destule altele zăcând în putrefacție prin locuri ascunse sau pe unde subsemnatul n'am putut căuta.

Ici, colo, pe la lizierile pădurilor se văd nenumărate scuturi și măști construite pentru paza la iepuri.

Acestea și câte alte ilegalități se săvârșesc de acești vânători — cu numele — de fapt braconieri ordinari.

b) Cu toate ordinele și publicațiunile emise de forurile în drept, tot se mai găsesc locuitori, cari eșiți la munca câmpului, distrug un număr destul de simțitor de pui de iepuri, căprioare, pui și ouă de potârniche,

prepelite, porumbei, rațe sălbatice, etc. fără a mai ține seamă de pagubele ce comit.

Faptele acestora nu le procură nici a suta parte atâta câștig câtă pagubă aduc distrugând o parte din vânatul tânăr, care ar complecta viitoarea generațiune a acestuia.

Combaterea acestei categorii de braconieri este foarte grea, neputând fi bănuți și descoperiți decât numai în foarte rare cazuri.

c) Păzitorii turmelor de oi, vite, etc., în general fac parte dintre braconierii de ocazie și unii chiar braconieri de meserie.

Lațurile și capcanele sunt arma cea mai de preț a lor și câinii—în număr considerabil—ce însoțesc fără nici un rost turmele.—Cu ajutorul acestora din urmă prind o mare parte din vânat, în special iepuri,—pe cari îi gonesc din toate părțile, iar după ce au format un cerc în jurul unuia îl prind fără greutate, nedând nici odată greș, iar apoi este luat de păstor, care își procura astfel hrana din carnea proaspătă aproape în fiecare zi.

Aceștia petrecând toată vara în câmpii, devastează întinderi de teren destul de mari de vânat, iar cel scăpat părăsește terenurile emigrând în căutarea de adăposturi mai bune ferite de ochiul distrugătorului.

d) Paznicii de vii, păduri, țarină, livezi, etc.—în majoritate înzestrați cu arme de vânătoare, contra legii portului armelor—exercitându-și serviciul lor în mijlocul vânatului, se înțelege dela sine că nu se sustrag dela contravenții care-i încadrează și pe ei în rândul braconierilor.

Am avut ocazia să descopăr pe un paznic de vie, într-o seară din luna Decembrie, făcând de pază—cum spunea el—la vie pentru a nu i se fura parii, deși de jur împrejur se găseau păduri cu lemne din belșug, iar el făcea de pază cu spatele la vie și cu fața și arma îndreptate înspre pădurea ce era la 50 metri de el.

Un alt paznic de pădure, întrebând pentru ce a împușcat în pădure cu arma de vânătoare, mi-a răspuns că, pentru a speria hoții cari ar încerca să fure lemne (ziua).

Evident, că nu există vre-un paznic de pădure, vie, etc.—fie el cât de cinstit—să nu vâneze clandestin în timpul serviciului său.

Aceștia sunt, de cele mai multe ori, protectorii braconierilor ajutându-i să-și îndeplinească în mod liniștit opera lor de bandiți, împărțind apoi trofeul—destul de îmbelșugat între ei. Ajutorul lor este întotdeauna încoronat de succes, întrucât paznicii cunosc perfect toate trecătorile și locurile principale unde vânatul se adapă și se hrănește, iar în timpul operației braconierilor ei fac pe observatorii, semnalând din timp apropierea vreunui vânător sau a paznicului de vânat, cari—din nenorocire—sunt prea puțin apti pentru serviciul ce li se încredințează.

BRACONIERII DE MESERIE

Braconierul de meserie se deosebesc de cel de ocazie prin aceea că, braconajul îi este principala ocupațiune, el este condus de un sentiment pur banditesc și numai dorința jafului, uciderii și setei de sânge îl face să iasă în mijlocul naturei, acolo unde vânătorul cinstit își procură câte-va clipe de adevărată fericire, braconierul își satisface poftele sale bestiale de ucidere și devastare. Un teritoriu unde s'a înjghebat unul sau mai mulți braconieri de meserie—destul de prudenți—este distrus într'un an mai mult cât vor distruge răpitoarele—chiar în număr mare—în câțiva ani.

Acești braconieri operează prin tot felul de mijloace: arma (pe care o întrebunțează în special noaptea, în

zorii zilei și seara), căpcana și otrava (favorite lor pentru prinderea vânatului cu blănuri scumpe), lațul (principala armă pentru prinderea iepurilor și potârnicșilor), și câinii (dresați special) pentru prinderea vulpei sau bursucului la vizuină.

Am avut ocaziunea să demasc un periculos braconier—fără armă—dar, care cu ajutorul a 3 câini bine dresați, și un târnăcop prindea—fără greș vulpile și bursucii din vizuină. Ori care ar fi fost terenul sau felul viezuinei, odată descoperită, era prada lui sigură.—Dintr'o vizuină a scos 3 bursuci în mai puțin de 15 minute, când din fericire a fost prins și dat în judecată.

Tot dela acesta am putut constata cum gătea mâncare din carnea bursucilor, iar untura topită a acestora o întrebunța în locul untului de porc, spunându-mi că pentru el nu există carne mai gustoasă ca cea de bursuc, de urs și de tot felul de vânat, ceea ce îl face ca să vâneze prin orice mijloace.

Astfel braconierii de meserie recurg la orice fapte mișești, numai să-și vadă stomacul satisfăcut din carnea vânatului.

Combaterea braconajului este foarte aieveoasă din următoarele cauze:

1. Lipsa paznicilor titrați destoinici, iubitori și credincioși meseriei lor, curagioși și energici. Această lipsă va dăinui atât timp cât societățile—în special cele mici—vor fi lipsite de fondurile necesare angajării paznicilor titrați.

2. Indiferența autorităților chemate a coopera la combaterea braconajului.

Astfel autoritățile judiciare—prin nepăsarea lor—aduc mari piedici protecției vânatului, din cauza că nu se judecă în timpul cel mai scurt contravențiile și nu se aplică sancțiunile legale; ba chiar se achită majoritatea inculpaților din cauză că societățile nu dispun de fonduri pentru a se angaja avocați, care să susțină și să urmărească îndeaproape mersul proceselor, cerând sancționarea urgentă a inculpaților.

Prin astfel de procedee, nu numai că nu se va combate braconajul, dar chiar se încurajează, prin faptul că braconierilor le este ușor să-și procure dovezi false și martori mincinoși, cu ajutorul cărora scapă de sancțiuni.

Remediul cel mai eficace a acestei stări—destul de dăunătoare protecției vânatului ar fi, ca organele superioare ale vânătoarei, să pună la dispoziția societăților avocați de ai Statului, cari—în mod benevol—să insiste energic pentru sancționarea braconierilor.

3. Nepăsarea majorității vânătorilor, cari nu cunosc decât un singur scop: acela de a vâna, și nici decum nevoia protecției aceluși vânat care le procură atâtea plăceri și dela care așteaptă să tragă multiple foloase, cu caracter distractiv și material.

Grea sarcină poartă bietul vânat, în cele câte-va zile de viață ale lui și, mult trebuie el să sufere pentru ca să-și pastreze viața în mijlocul sumedeniei de dușmani care-i pândesc fiecare mișcare spre a-l răpune. Dar vânătorul cu toate că vede și cunoaște suferințele lui, totuși stă nepăsător, așteptând totul să-i vină deagata dela natură.

Cea mai bună ocrotire a vânatului—atât de prețios pentru noi vânătorii—se poate face, în primul rând, și cu mai multă reușită prin noi înșine, adică: prin toți acei pe cari îi interesează mai deaproape existența lui. Dacă fiecare vom cugeta la cheltuielile și oboseșile ce ne vor cauza măsurile de ocrotire, atunci, desigur, că ne vom descuraja, și atunci soarta bietului vânat va fi și mai rea, decât cum se prezintă astăzi, când mai există—puțini—din acei ce se interesează de soarta lui.

Astfel fiind, adăog, că oricât de mult ne-am dat silința pentru înlăturarea pericolului ce amenință astăzi vânatul, totuși nu vom putea isbuti, în bune condițiuni

atât timp cât toți cei chemați (toți vânătorii acestei țări), nu-și vor pune toate silințele în mod conștient pentru înlăturarea lor.

Inchei acest articol, susținând că, răpitoarele nu trebuiesc clasificate ca *cei mai periculoși* dușmani ai vânătorului, ele—în cele mai multe cazuri—repară cece strică omul: punând capăt suferințelor vânatului rănit ce se sbate în chinuri groasnice și, înlăturând exemplele bolnăve, cari ar putea distruge prin infecții, generații întregi.

55 DE ANI, VÂNĂTOARE

Amințirile COL. A. R. de SPIESS

în românește de G. Lehrer

DRAGOSTEA pentru natură se poate câștiga prin educație, de cele mai multe ori însă este o moștenire dela părinții etuziasmați de natură, sau este chestie de atavism dela vreun strămoș. La mine au fost cu siguranță amândouă factorii care au trezit bucuria pentru splendorile naturii și vietățile ei. Buna mea mamă a fost în primul rând, aceea care a redeseptat totdeauna acest instinct în mine, căci avea între Fiume și jumătatea drumului spre Abazia o proprietate admirabilă, care începea de pe malul mării și urca coasta abruptă a munților, în cât aveai de pretutindeni cea mai frumoasă priveliște spre Marea Adriatică dar în special asupra golfului Quarnero.

Era o splendoare să vezi licărind pe luciul apei ca fluturii, pânzele vopsite multicolor ale vaselor Chiogioților, care aveau dreptul să pescuiască pe malul mării, de pe vremea Mariei Theresia, iar dela apus ne saluta masivul muntelui Maggiore, umbrit de verdele închis al dafinilor și al lăstărișului de stejar. Insula Veglia și Cherso se vedeau departe în larg, sub forma unor culise vopsite cu albastru de ultramarin pe când proprietatea însăși, cu vițele de vie, smochinii și grenajii, cu timida pădure de stejar care era deasupra vilei, apoi ascuțitele stânci răspândite peste tot, prezentau multă variație. Aci mi-arată pentru prima oară mama, greerii care cântau și primele cicade care bâzâiau, iar când i-se aduse copilașului o cușcă de greeri și cicade din acelea ce se vindeau pre-

tutindeni pe coastă, atunci bărbătușii de greeri erau scoși cu ajutorul unui pai din ascunzișurile lor și introduși în acea colivie, unde erau hrăniți din belșug cu salată, apoi atârnați în balconul unde trebuiau să cânte. Dar curând urmă dezamăgirea. În loc de veselie și cântec se năștea ceartă și bătae, iar când a doua zi de dimineață mă dusei în primul rând să văd de cei doi greeri ai mei, observai că unul îl omorâse pe celălalt iar cântărețul rămas era atât de jumulit că-i trecuse pofta de cântat. URLând de durere mă dusei la mama și-i comunicai trista descoperire ce am făcut. «Da, da, așa este în natură și în viața omenească», răspunse ea gânditoare. «Veselia și întristarea alternează una cu alta și una trăește în detrimentul celeilalte. Lupta pentru existență!»

Dușmanii cei mai de temut și cei mai numeroși ai vânătorului, se găsesc printre oameni, și afirm cu durere că chiar între cei chemați a'locroti, se găsesc foarte mulți cari ocrotesc contrariul, adică braconajul.

Dea Dumnezeu ca aceste ilegalități să dispară, iar bietul vânat să fie scos și el din infernul de azi, când din toate părțile i se pândeste viața și i se dorește moartea. Atunci vânatul va avea și el cel puțin ziua a șaptea de odihnă, iar vânătorul va culege numai atunci adevăratele roade ale muncii sale și nu va fi silit să se întoarcă nici odată din teren cu sacul gol.

Era foarte frumos tot ce spunea mama pe atuncea, dar din toate acelea nu înțelegeai decât atât, că nu trebuia să pun în colivie decât un singur greere, care mulțumind pentru salata mereu proaspătă ce i-o dam, începea să cânte vesel. În rezumat pentru mine era mereu o sărbătoare, când părinții mei veneau la moșie din orașul unde tatăl meu făcea serviciu cu gradul de Căpitan la batalionul 30 de vânători austriaci. Atunci găseam scorpionii pe sub pietre, sopârle pe stânci și ziduri de piatră, fluturi pe arbuștii plini de flori, însăfârșit peste tot era cea mai intensă viața pe moșioara noastră. Un mijloc de atracție cu totul special era o spărtură de carieră, nu departe de malul mării, de unde, isvora adânc și lat un pârâu ce se vărsa în mare.

Cu toată interdicțiunea formală să nu se aproprie nimeni de gura stâncei, gaura adâncă cu apă, mă interesa, pentru motivul că găseam acolo din când în când țipari, care se ridicau din adâncuri, așezându-se pe câte o lepede de piatră spălată de apă. De cele mai multe ori mă simțeau, dispărând în adânc; rafinat însă prin experiență, mă retrăseam odată atât de încet încât mi-a fost posibil să chem pe tata, care cu o lopată despica capul țiparului, astfel încât l-am putut prinde, ospătându-ne seara cu el.

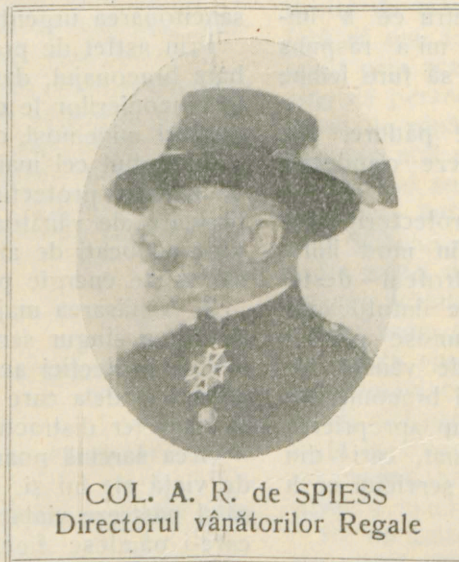
Greerii, fluturii, scorpionii, ba chiar și agerele cicade, ajunsesem să le prind magistral, numai micii crocodili de pe blocurile de piatră și împrejmuirile proprietății noastre, erau mult mai ageri și vicleni ca mine, astfel încât nu reușeam să prind decât din

când în când câte o șopârlă.

A fost un eveniment extraordinar când tata mi-a adus o arbaletă și mă învăță să trag cu ea, Deoarece nu prea mergea chestia închiderei ochiului stâng, mi-a fost legat la început cu o batistă, sau era lipit cu hârtie și cocă.

Încetul cu încetul am învățat-o și pe aceasta, iar multe șopârle au căzut de pe ziduri, de pe urma săgeților mele de lemn, pentru a dispărea tot atât de repede în vre-o crăpătură de zid sau de stâncă.

Aceste timpuri frumoase, și idilice trebuiau însă să se sfârșească, când din lipsa unei alte școli, a trebuit să mă duc la școala primară italiană, unde n'am prea profitat mult pe chestia științifică, am avut însă avantajul

COL. A. R. de SPIESS
Directorul vânătorilor Regale

că școala era aproape de hala de pește, astfel că în fiecare zi, după cursuri, puteam vedea rezultatul vânătoarei de pește a Chioggioților, care se compunea din tot felul de pești dela enormul delfin și până la micul cal de mare.

Deodată veni ca prin trăsnet o nouă schimbare a soartei mele. Batalionul de vântori a fost mutat, dela Fiume la Agram și puțin timp după aceasta, la Rudolfswerth în Krain.

Din școala primară italiană, am trecut în cea slovacă. Intru cât nu pricepeam mare lucru din cursuri, mi-am alăturat un suflet înrudit, al cărui posesor era fiul hengeului Pizigas, care știa cel mai bine unde sunt cuiburile de păsări, unde sunt șerpii și racii, unde și cum pot prinde pasările cu clei, dar pentru că, cu toate astea tata nu considera această relațiune conform situației noastre sociale, plecam eu și Pizigas în taină, să prindem șerpi sau raci. Nici un animal din împrejurimi nu era sigur din pricina noastră. Descoperisem cu simțurile noastre chiar un cuib de pescăruș, (*Eisvogel*), reușind prin scormonirea unui mal de râu, să scoatem la iveală cinci pui de pescăruși pe care îi crescurem mari în asociație, prinzându-le pește; până ce într'o bună zi sburară fără cel mai mic sentiment de recunoștință pe care mi-l datorau.

Pentru mine timpurile acelea au fost admirabile. Locuința noastră care era într'o clădire de forma unui castel, afară din oraș, și prezenta pentru viața mea de libertate în natură, tot ce-mi dorea inima.

La asta se mai adăoga și râul Guik bogat în pește și raci. Ce putea să-mi dorească inima mai mult? Remarcasem eu că părinții mei își șopteau adese ori câte ceva, însă ca aceasta să reprezinte o nenorocire pentru mine nu puteam bănui.

Ajunsesem între timp la vârsta de zece ani. Prin veșnicele peregrinări pe care le făcusem prin cele mai diferite țări ale monarhiei, învășasem ungurește, italienește, limba boemă, și pe cea germană, fără însă să cunosc nici una din aceste limbi bine. Atunci, cu toată durerea bunei mele mame, tata luă o hotărâre sub forma aceasta: „Lo o școală militară cu băiatul!“ Plângând cu hohote, luai rămas bun dela pădurile și pajiștile mele dragi, dela păsări, perii și duzii mei, precum și de la buna mea mamă.

Examenul de intrare în Școala Militară din St. Pölte nu l-am trecut, însă avându-se în vedere posibilitățile grele de educație pe care le aveau copiii ofițerilor de atunci, am fost admis, îmbrăcat în uniformă și pentru prima oară la pantaloni lungi. Tata îmi mai dădu câteva sfaturi pe drum și plecai. Eram acum singur, singur de tot, avizat numai pe mine însu-mi; pentru prima oară într'un cerc de oameni cu totul străini. În jurul meu, peste tot, rigiditate militară. Acelaș șablon! În loc de libertate în mijlocul frumoasei naturi, cireadă de vite, așa cum o numeam noi atuncea, adică plimbări cu frontul pe alei împietrite, sub supravegherea subofițerilor de trupă, sufletește departe de noi tineretul, — pe care-i porecleam cărpe.

Locurile cu iarbă, era interzis să le călcăm, iar arborii ce conturau aleile nu puteau fi priviți de cât de jos.

Amintiri îngrozitoare! Astfel trecu iarna, când însă sosi primăvara în țară, cu căldură și raze aurii de soare, atunci se redeșteptară odată cu natura care reînflorea, și simțurile mele sălbatice, dar mai ales când în frumosul Mai începură să cânte prin pajiștea apropiată greerii, iar puii de presură țipau din cuib după mâncare, atunci mă trase irezistibil și cu toată puterea dorul în câmpiile ce înverzeau. Dar în acelaș timp mă descoperi și ochiul vigilant al legeri. „Afară din pajiște“, și „jos de pe pom!“ „La raport! P'as că-ți arăt eu să mai părăsești vreodată frontul!“ Rezultatul: două mese post, și santinelă, pedeapsa pentru că sburdasem pe pajiște și mă urcasem pe un salcâm, tăiat rotund. Cum s'au mai schimbat timpurile astăzi când tineretul aleargă prin verdeată făcând sporturi. De multe ori a trebuit să sacrific admirabila prăjitură cu griș, impulsului meu pentru acțiune, până ce în sfârșit sosi și timpul concediului de două luni. Frumoasă perioadă de aur!..

Tatăl meu fusese mutat între timp cu gradul de Maior pe granița ruso-galițiană de răsărit, la Regimentul 15 de Infanterie, „Marele Duce de Nassau“.

Ce paradis, pentru păsări era locul acesta în depărtat de lume din împrejurimile orașului Tarnopol, cu ținuturile sale de stepă întinsă în spre granița rusească bogată în dropii, cu suprafața mare a bălții care adunau tot felul de păsări de mlaștină și de apă, și întinsele terenuri mlaștinoase cu prunduri înierbate pe care se găseau sumedenie de găște și fluerari precum și multe becaține. Acolo a fost marele moment, în care eu ca flăcău de unsprezece ani, am primit în dar prima armă cu alice — după moda de atuncea — capsieră (ce se încărca pe gura țevii).

După ce tata m'a învățat în amănunt toate regulile de observat la încărcare, m-a luat la vânătoare de prepelițe în împrejurimile Tarnopolului. „Jess“, bunul nostru câine, areță, tata mă cheamă, prepelița se ridică. Bum! Bum! dubleul nu-i făcu nici un rău. Astfel merse de câteva ori. Bum! Bum! și toate prepelițele sburară sănătoase. De-ar mai fi astăzi cantități așa mari de prepelițe ca atuncea! Din 15 în 15 pași se scula câte una. După ce trăsei cam treizeci de focuri în aer, tata mi-a atras atenția, cu observarea că pulberea și alicele sunt foarte scumpe și că trebuie să ochesc cum se cade nu să trag pripit în vânt. „Da, da, tată!“ răspunsei eu, iar când „Jess“ ridică aproape de tata o prepeliță trăsei din nou: bum, bum, alături. Din păcate, brațul tatei ajunse până la mine, astfel că primii o palmă grozavă, care nu numai că mi-a atins onoarea de militar, dar nici n'a fost în măsură să mă aducă la un progres în arta tirului. Urlând, urmai din nou pe „Jess“ și iară tună Bum! Bum! înapoia prepeliței, asupra căreia trăsese, tot fără să ochesc ca și asupr acelor 30 de predecesoare, din pricina lacrimilor ce-mi curgeau din ochi.

Sărmana prepeliță n'a avut însă șansă; căzu la pământ aripată, căutând să fugă pe pământ mai departe. În loc să las pe „Jess“ s'o aporțeze, arunca arma în miște și alergai după prepelița mea, până ce însăfârșit o prinsei.

(Va urma).

Citiți și abonați-vă la „Revista Vânătorilor“, cea mai răspândită din țară, care apare lunar cu știrile cele mai importante

---

CATEVA INDICAȚIUNI ASUPRA TIRULUI CU ARME DE ALICE

de HANS AD. LOESCHE
Conducător tehnic F. R.
de Cartușe.

DE OBICEI, cei mai mulți dintre vânători atribuie greșelile lor de tir fie armei, fie cartușului rău confecționat, însă mai rari sunt aceia care au convingerea că mare parte din vina insuccesului trebuie să-l atribuie lor, adică lipsei de agerime, sau nepriceperii. Vreau să încerc mai jos tratarea cât mai detaliată a acestei probleme și vreau să dovedesc cu date, că pe lângă o armă cu tir bun și cartușul bine făcut, este de mare importanță arta de a trage bine în mod constant.

Dacă dorim să cunoaștem arma cu două țevi sau drillingul nostru detaliat, trebuie să ne dăm osteneala s'o și încercăm, pentru a ști precis ce răspândire dă arma. Lucrul acesta se face în felul următor: Se va alege zi frumoasă, — deoarece influențele atmosferice contribuie mult — pe o masă se vor așeza mai mulți saci cu nisip. Cibra se instalează la 35-40 m. întrebându-se de preferință ținta de tipul aceleia utilizată de institutul de încercare Berlin-Wannsee, cu 100! de câmpuri, care dacă ne lipsește, o vom face după acest model. Vom trage întâi cu o țevă 5 focuri pe 5 ținte și apoi cu cealaltă același număr. Sfătuesc insistent să nu se tragă mai puține focuri, deoarece nu se mai poate calcula media performanței de tir a armei. Să nu se uite menționarea pe foaia țintei cu care țevă s'a tras. Pentru tirul de încercare se va întrebuița cartușul de fabrică, cât mai bun posibil, cu alicie de 3 $\frac{1}{2}$ mm. Arma o vom culca pe masă, și așezăm atâția saci de nisip sub ea încât să putem epola comod șezând pe scaun. După ce s'a avut în vedere aceste prescripțiuni se va începe tirul cu intermitențe de 5 minute, de oarece nu trebuie ca, țevile să se încălzescă și să vibreze, lucru care poate influența asupra răspândirii alicelor.

Această influență de altfel este minimă și la vânătoare nu intră în considerare; pentru a stabili însă performanța exactă a armei trebuie să ne gândim la cele mai mici lucruri.

După ce țintașul a tras în toate cibilele, va putea constata imediat din ele, cum trage arma lui. Țeava din stânga, care are cunoscutul foraj chok, trebuie să aibe un grupaj mai mare al alicelor ca cea din dreapta. Alicele trebuie să fie răspândite regulat pe întreaga suprafață a țintei. Dacă arma trage sus sau bate jos, trebuie sudată din nou, ori vânătorul trebuie să se conformeze tirului armei, lucru care se poate face cam greu pentru vânatul aripat.

Dacă ținta ne arată grupaje prea mari într'un anumit loc, adică dacă alicele nu sunt regulat împărțite, vina este al forajului armei și trebuie să găsim calea cea mai grabnică de îndreptare. În caz contrar trăgătorul poate să-și dea cea mai mare osteneală și nu va parveni să ajungă la un bun rezultat. După cum am mai arătat, performanțele armelor de alicie ca răspândire și penetrație sunt influențate și de diferitele rezistențe atmosferice. Iarna și pe vreme umedă vom avea o răspândire mai rea dar mai ales o penetrație mai mică, decât pe timp călduros și uscat. Pentru a da un punct de plecare exigențelor pe care vânătorul trebuie să le aibe față de arma sa, voi reda următoarele probe medii de performanță pentru arme bune din calibrul 12 și 16.

CALIBRUL 12.

3 $\frac{1}{2}$ mm. ALICE		2 $\frac{1}{2}$ mm. ALICE	
Lovituri	Câmpuri acoperite	Lovituri	Câmpuri acoperite
60 — 66	44—49	114—126	65—68
73— 80	50—56	171—185	79—83
86— 93	56—62	200—226	89—93
96—100	62—65	240—262	90—93
100—105	63—65	251—274	92—94

CALIBRUL 16.

3 $\frac{1}{2}$ mm. ALICE		2 $\frac{1}{2}$ mm. ALICE	
Lovituri	Câmpuri acoperite	Lovituri	Câmpuri acoperite
56—60	41—45	97—115	58—65
69—74	48—52	151—175	77—83
78—82	53—56	200—212	87—90
86—89	56—59	216—228	89—90
83—86	55—57	221—230	89—91

Când neregularitățile de răspândire sunt prea mari, se recomandă cercetarea amănunțită a tuturor condițiilor de tragere și apoi o nouă încercare de tir, înainte de a da arma pe mâna altora.

Cum am spus, dacă în multe cazuri arma poartă vina unui rezultat nesatisfăcător, o vină tot atât de mare o poartă și cartușul.

Până acum vânătorii de aci încărcău singuri cartușele. Nu cred ca până acum vreunul din acești domni să se fi gândit ca aprinderea (capsa) să fie în concordanță cu pulberea. Aceasta poate fi motivul de căpetenie al unei lovituri proaste.

Am văzut că există vânători care pun în tuburi cu capsă Gevelot, pulbere neagră. Capsa Gevelot este bună însă numai pentru bulberea fără fum, din cauza aprinderii ei directe. Pulberea neagră arde — după cum se știe — mult mai repede decât cea fără fum și îi trebuie în consecință o aprindere slabă. Pulberea fără fum care se fabrică, în foarte multe feluri, cere neapărat o aprindere bine calculată în raport cu ea. Printre capsele de aprindere sunt multe calități, spre ex; și capsă Gevelot are două, dar pentru a le înșira pe toate ar fi prea mult de scris.

Iarba neagră o putem încărcă cu măsurătoarea fără dificultate, cu condițiunea de a păstra pe cât posibil cantitatea pe care fiecare fabrică de altfel o scrie pe cutie. Încărcături prea tari dau în genere răspândiri proaste, cele slabe, o ardere întârziată. Iarba fără fum trebuie însă cântărită cu cea mai mare atenție, ne vom servi pentru aceasta de un cântar farmaceutic, căci dacă încărcăm prea mult se poate întâmpla ca țeava să plesnească rânind pe vânător chiar mortal, încărcături prea slabe dau iarăși lovituri slabe. Cartușele fără fum, este mai bine să le cumpărăm gata, lucru care este facilitat astăzi vânătorilor prin înființarea unei fabrici de cartușe la București. De mare importanță pentru un tir

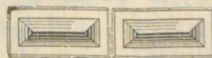
bun la arma cu țevi lisse este și o bură bună. Burele trebuie să fie confecționate din pâslă presată; cu cât placa de pâslă care servește la confecționarea lor este mai deasă cu cât părul din care pâsla este confecționată este mai curat — adică lipsit de corpuri străine, — cu atât mai bune sunt burele. Coloarea nu are importanță la fabricare. S'a încercat la confecționarea de bure în loc de pâslă hârtia, talași subțiriri de lemn, etc. totuși fără rezultate satisfăcătoare. Bura să fie pe cât posibil mai rezistentă și elastică. Grosimea burelor vor avea însă totdeauna 10-12 mm. La cartușele cu pulbere neagră trebuie ca bura să se sprijinească bine pe pulbere, la cele fără fum însă trebuie să rămână un loc de cel puțin 1-2 mm. Cele mai multe tuburi au în ele o întărire de carton, sau metal și bura nu trebuie împinsă decât până acolo. O comprimare a pulberii fără fum trebuie în orice caz evitată. Alicele, este cel mai nimerit să le cântărim sau să le numărăm cu ajutorul unei mașini de numărat. Se va alege numai alice bune și tari care garantează o penetrație superioară. Alicele sunt acoperite în tub de un carton cât se poate de subțire, iar marginea tubului care rămâne neumplut se va îndoi cu ajutorul unei mașini de sertizat atâta, încât să fie exclusă desfacerea cartușului dela sine. Alicele vor umfla cu ușurință cartonul tubului, atuncea când vor fi strânse de mașina de frezat, astfel în cât cartușul va intra foarte greu sau de loc în detunătorul armei. Fabricile de cartușe au pentru aceasta niște mașini, care împing cartușele într'un tub, rotunjindu-le la minimum. Vânătorul trebuie să facă și el neapărat acelaș lucru, dacă nu vrea să se expună la neplăceri în timpul vânătoarei. De asemenea să ne ferim astăzi de materialul de încărcat eftin, deci de așa numitele prețuri scăzute. Costul mic nu poate fi obținut decât prin calitatea tubului, a pulberii, bure proaste

și în primul rând prin diminuarea cantității de alic. Mica diferență de preț, nu este în proporție cu avantajele ce le prezintă cartușele bune de fabrică, care nu numai că se pot întrebuița fără nici un pericol deoarece sunt mereu recontrolate, dar dau și rezultate bune și sigure.

Însfârșit nu vreau să trec cu vederea unde s'ar mai putea găsi vina vânătorului. Este vorba acum de persoana lui, cum s'ar zice de eul său. Câți dintre vânătorii începători nu se tem de foc, adică le este frică de reculul armei în clipa când trag. Primul foc de obicei îl trag bine, pe când la al doilea foc închid ochi fără să vrea, sau trag brusc de trăgaci. Când tragem cu arma trebuie să ne fie veșnic în minte proverbul care tradus în românește sună astfel: „Să nu tresari, să nu clipești, ci să țintești liniștit prin cătare“.

Acela care va păstra această regulă cu rigurozitate, va fi curând un bun trăgător și chiar vânător. Care este însă vina că pușca are un recul atât de mare. Cei mai mulți vânători nu stâng destul de bine pușca în umăr. O armă de vânătoare cal. 12 cu 2 gr. pulbere fără fum are un recul de 3,14 kgm. La pulberea neagră reculul se mărește cu 0,500 kgm. Neapărat că și greutatea armei joacă un rol de aceea să nu alegem arme cât mai ușoare. O armă cu 2 țevi nu trebuie să fie sub 3 kgr. dacă vrem să tragem liniștit cu ea, apoi dacă este mai ușoară, poate fi și în detrimentul solidității. Influența reculului asupra umărului trăgătorului, nu depinde numai de mărimea totală, ci și de felul cum se epolează — după cum am mai arătat — și de poziția corpului.

Cred deci că în urma lămuririlor de mai sus, fiecare vânător va putea să-și controleze arma, și va putea ajunge un bun trăgător și vânător.

Concursul de Câini dela Bonhida^{*)}

REUUNIUNEA R. a prășitorilor de câini din România a organizat în anul acesta la Bonhida concursul anual de câini de aret, pe teritoriul pus la dispoziție de Soc. „Diana“ din Bonhida.

A fost vânat, vreme splendidă, numai un lucru și cel mai principal a lipsit: câini.

Motivul care a determinat aceasta, a fost probabil situația grea financiară, care a forțat pe fiecare să-și reducă cheltuelile la minimum posibil. — Cifra cheltuelilor cu deplasarea, biletul de tren, suma necesară pentru cele două trei zile cât trebuia să rămână la concurs, a reținut pe mulți să vină.

Vântori cu dragoste de câini sunt mulți, iar foarte mulți au și câini, pe care i-am văzut în lunile Septembrie și Octombrie însoțind vânătorii ce coborau din tren, ducându-se la vânătoare.

S'ar fi putut totuși, cu toată criza să participe la concurs mai mulți câini spre a face să se simtă progresul pe care chinologia l-a făcut în România.

La concursul din anul acesta au fost anunțați 6 câini din care s'au prezentat 4 și anume unul englez, doi germani cu păr scurt și un griffon.

Arbitrii au fost D-I Col. Aurel Bozac și subsemnatul.

S'au examinat în primul rând câinii tineri născuți în 1919 și apoi cei maturi.

I. CÂINI TINERI

În categoria aceasta au intrat doi câini și anume un griffon și un câine german cu păr scurt.

*) Extras din raportul arbitrilor.

1) *Alma de Moldavia* M. R. C. „A“ 193 [import Champ, Zopp, de Vaudemange M. R. C. „A“ 159 și Căța: import Asta v Albanusberg M. R. C. „A“ 170 D. G. S. H. B. 2760] căța griffon de culoare vânătoare cu pete închise, de 11 luni. Prășitor Procuror Al. Rășcanu București, crescută și condusă de D-na Căp. Călugăru din Cluj. Forme foarte frumoase. Are o chetă bună în galop, se vede totuși că nu a fost scoasă des pe teren. gonește fără glas epurele care sare din strat, dar la apel se înapoiază. Potârnicile le aretează că vânat bun și aporțează vânatul ucis. Peste puțin am convingerea că-și va îndrepta toate defectele, ajungând un câine de prima calitate.

Făță de pisici s'a comportat dârz atacând-o din ce în ce mai vehement, promite mult și în direcția asta.

S'a decernat: *premiul al II-lea și premiul de onoare.*

2) „Tom“ [din etalon neînmatriculat dar îndreptățit la aceasta căța?] Câine gri închis, cu pete maron din rasă germană cu păr scurt. Prășitor Sztruhár Karoly din Nagy Karoly crescută și condusă de Pop Silvius din Bonhida. Forme exterioare bune, numai gâtul mai gros decât trebuie. Caută în galop frumos și se vede că are aptitudini pentru vânătoare. Aleargă după epure dar se înapoiază la apel. A aretat de mai multe ori potârnică, lucru care dovedește un nas bun. Pliin de temperament, este un câine de viitor, i s'a acordat premiul II b și premiul de onoare.

II. CÂINI MATURI

1) „Stix Hubertus“ M. R. C. „A“ 25 din [etalon

Tell Schellenturm, cățea Sari Hubertus]. Prășitor Dr. Victor Graur-Arad, Crescător și condus de Dr. Petre Bod-Bonchida. Câine german cu păr scurt, gri cu pete maron. Forme exterioare foarte bune. Se poate vedea că acest câine a fost pe mâinele unui vânător bun.

Nu scoală epuri și potârniche ci aretează ferm. Caută foarte frumos. Aporțează vânatul ucis.

Pe urma vânatului merge frumos, dar la primul cot a pierdut urma, pentru a o regăsi așezat cu vânt bun. Aduce epurile. La pisică se arată dârz dar nu îndrăznește s'o gătuiască.

Ar fi meritat premiul I, nu i s'a putut da însă decât premiul al II-lea și premiul de onoare.

2) „Alagi Hera“ M. R. C. „A“ 75 [etalon Baurievei Kinseam, cățea Dobszai Leda]. Cățea pointeră culoare galbenă. Crescător și conducător: Căp. Eugen Călugăru din Justiția militară Cluj. Forma exterioară foarte bună. Din cauza unui accident recent Hera nu a putut arăta tot ce știe și la ce ne-am așteptat dela un câine englez. Aretează și aporțează frumos. Aleargă după epuri, lucra pe care trebuie să-l atribui temperamentului excesiv al cățelei. Is'a acordat premiul al III-lea și premiu de onoare.

Regretăm că nu am putut acorda de data aceasta nici un premiu I. Arătăm satisfacția însă că am putut examina cu amănuntul câinii prezentați, găsind o greșală generală crescătorilor, atrăgând atențiunea că un câine de aret

nu trebuie să urmărească vânatul decât dacă este rănit. Mulțumim cu ocazia aceasta tuturor prășitorilor și crescătorilor rugându-i să îndrepteze la câinii lor greșelile ce le-am găsit.

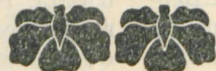
Datorăm mulțumire și Soc. „Diana“ din Bonchida, pe care le aducem prin președintele ei D-l Dr. Petre Bod, un vânător emerit.

Plecând dela acest concurs rămân în suflet cu cele mai frumoase amintiri, pe care mi le-a procurat Soc. „Diana“ din Bonchida, care n-ea pus frumosul ei teren de vânătoare la dispoziție, fiind la înălțimea calității de gazdă.

Szabo Kálmán

Cu această ocaziune suntem datori să aducem cele mai bune mulțumiri și Domnilor deputați Dr. Aurel Socol, Dr. Ionel Pop, D-lui Senator Dr. Simion Nemeș și D-lui Nicolae Rosca toți din Cluj, precum și Societății de vânat din Ticu, pentru sumele de bani și obiectele oferite ca premii de onoare, dându-ne prin aceasta posibilitatea de a satisface angajamentele ce ne-am luat, întrucât nici Ministerul nici alte societăți vânătorești și nici U. G. V. R. nu ne-au acordat vreun ajutor nici moral nici material.

R. R. P. C.

INARMAREA PERSONALULUI FORESTIER INFERIOR

de Maior SCHNEIDER-SNYDER-ROLAND

ESTE UN FAPT bine cunoscut că nimeni nu intră în serviciul forestier, dacă nu este însulețit de dragoste pentru natură, și de pasiune pentru vânătoare. Primul caz s'ar aplica când ar fi vorba de elemente culte ale personalului forestier, și ultimul când ar fi vorba de personalul inferior, fie în serviciul statului, fie în cel comunal sau particular. Ce face particularul cu organele sale de apărare forestiere sau de vânătoare, o știe desigur singur.

Mai neplăcut simțite sunt însă aceste organe inferioare ale statului și ale comunelor, mai cu seamă acolo unde din cauza domeniilor mari, acestea atrag după sine și un personal prea numeros. Cu acest personal are de furcă arendașul de vânătoare, fie el particular, fie societate, căci în loc ca la exercitarea serviciului forestier să colaboreze, complectând personalul însărcinat cu paza vânatului, găsim tocmai contrariul. Acest personal forestier inferior vede în arendașul de vânătoare, precum și în personalul acestuia, elemente foarte rău venite în domeniile sale, căci aceasta înseamnă să inceteze vânătoarea pentru „Domniile lor“. Aceasta îi este însă foarte neplăcut, în primul rând fiind contra pasiunii, apoi pentru că-i va lipsi „carne“ pentru casă, pentru cârciumarul din sat, întru echilibrarea contului curent de rachiu, în afară de aceasta îi lipsește banul, pe care-l poți câștiga ușor, sub formă de blană, pe care la rându-i telalul ovrei — toate intră în cercul vieții — o transformă bucurios în monedă sunătoare. Pentru a fi înțeles, într'un fel mai popular, mă voi servi de o paralelă: *tot atât de ilegal este din partea personalului forestier interior să-și însușiască vânatul cum ar fi din partea paznicului de vie, să-și ia stru-*

guri, din partea paznicului de livadă, fructe. Sunt de acord că tot acest personal trebuie să fie înarmat, și anume pentru auto-apărare, cu o armă corespunzătoare.

În nici un caz însă ea nu trebuie să fie o armă de vânătoare, nici de alicie, nici de glonț. Trebuie să fie o armă pentru auto-apărare, ale cărei cartușe să nu poată fi procurate din comerțul liber. Această armă ar trebui să fie destinată de stat, și dată tot de acesta, împreună cu muniția ei, organelor de stat și comună, însărcinate cu apărarea forestieră. Eu aș recomanda carabinele: *Henri Martini, Werndl, Fruhwirt și Kropatschek* cu câte 25 cartușe fiecare, prin care s'ar îngriji în *plină măsură* de siguranța personală a acestor organe. Fără considerație ar trebui însă retrase toate armele cu repetiție cu calibrul mic; diferitele modele militare, de care azi, majoritatea acestor organe fac uz nepermis. Armele de vânătoare trebuiesc a fi retrase fără discuție din mâna acestor organe. Sub nici un cuvânt nu trebuie eliberat vre-un permis de a păstra o astfel de armă, vreunui astfel de organ. **Nici un singur organ din acestea nu trebuie să facă parte din vre-o societate de vânătoare, care are în arendă terenul unde-și face serviciul; el nu trebuie să fie în același timp organ de apărare al vânatului, ca „ocupație auxiliară“, al unei societăți sau al unui arendaș particular, și nu trebuie, sub nici un cuvânt ca în timpul când își exercită serviciul său de paznic forestier să poarte altă armă decât pe aceia care i-a fost dată de stat drept armă de serviciu.**

Așteptăm, în vederea regulării acestei chestiuni, o intervenție a Uniunii și o regulare a chestiunii prin Ministerul de Domenii și cel de Război.

ACCIDENTE DE VÂNĂTOARE

de CONST. CRISTIAN

DELA O VREME accidentele de vânatoare se țin lanț și dacă unele din ele trec în domeniul uitărei, altele recente se grăbesc a le improspăta și astfel în cei câțiva ani din urmă, am avut de înregistrat nenorociri, care au costat vieți omenesti, au lăsat în infirmitate victimele, iar altele, o sumedenie, cu caracter mai puțin grav, au fost înăbușite chiar pe terenul de vânatoare, fără a li se da urmare.

Astfel auzi sau vezi că la cutare vânatoare un camarad a tras cu arma după o prepeliță, cu toate că la câțiva pași și în acea direcție se găsea unul din tovarășii de vânatoare; alicele au sburat la o palmă de capul tovarășului.

La o altă vânatoare cutare a fost alicit tot din aceleas motive.

La o vânatoare de sitari X a fost împușcat cu alice de un amic, alegându-se cu mici răni, și așa mai departe; fără să mai vorbim de accidentele nenorocite care au adus jale și doliu în familiile victimelor vânători, accidente care sunt bine cunoscute de societățile noastre vânătorești.

Incontestabil că unele sunt inevitabile, adevărate fatalități datorite „ceasului rău“, dar în majoritatea lor, ele se dovedesc a fi provocate din lipsă de bun simț, prudență și înțelepciune a purtătorului armei, la care se mai adaugă și lăcomia de a ucide cât mai mult vânat.

Eu mă întreb, cum este posibil să se aranjeze o vânatoare cu bătaiași fără a se instrui mai înainte și a prevedea serioase pedepse, în caz de nerespectare a așa zisului *regulament vânătoresc*.

Cum de se găsesc vânători care trag cu pușca în linie de bătae, de ce mai rămân cu arma încărcată și după ce a luat sfârșit vânatoare și ceva mai mult și mai trist anumiți d-nii imprudenți se sue în automobil, trăsura, căruța etc. în compania tovarășilor cu pușcă încărcată, fără a fi măcar împedicată, cu toate că mecanismul de piedică nu asigură pe cel de percursiune ci numai trăgacele.

La vânătorile de sitari, fie la bătae, fie la picior pe teren acoperit, pericolul este și mai mare. Am auzit și văzut când trăgându-se focul la sitari fără să se ție socoteala de tovarășii de companie, odată cu uciderea păsărei, a luat alice și unul din vânători. În asemenea ocazii faptul îndispune întreaga societate. Se fac parlamentări și scuze, vânătoreșii încetează, dar nimeni nu ia aminte și nu caută a lua măsuri pentru evitarea pe cât posibil

a răului. Totul se atribue ceasului rău și întâmplărei.

Fără să am intențiunea de a supăra sau aduce învinuiri, îmi iau permisiunea de a povesti următoreea întâmplare, absolut autentică, petrecută Duminică 26 Oct.:

Se organizează de un cerc o vânătoare cu gonaci la câmp și la pădure; La câmp s'au împușcat câțiva epuri. Trecând la pădure, linia de bătae a fost așezată pe colnic. La primul zgomot, făcut de bătaiași, epurii viermuiau în toate părțile, vânat din belșug. Unul din conducătorii gonacilor, omul de încredere al cercului, vrând să comunice cu maestrul de vânatoare, înainte de terminare, s'a încumetat să o ia rasna înaintea gonacilor și tot pitulându-se după arbori și tufe în vreme ce armele pocneau, a ajuns până aproape de linia pușcașilor. Rezultatul a fost că un vânător din linie, nebănuind prezența sa în apropiere și trăgând într'un epure, un ricoș de alică i-a șters lumina ochiului drept.

Inprudentul gonaci a fost internat la spital și supus unei operațiuni. Cine este de vină?

Tot atunci un domn trage într'o vulpe: Animalul cade svârcolindu-se. D-nul de teamă ca nu cumva vulpea să o ia din loc, iese din linia de bătae, se apropie de vânatul serios rănit și care nu se mai putea ridica și transformând arma în par de bătae, se așează pe lovituri în capul animalului.

Rezultatul a fost că după ce a rupt patul puștei, a continuat a da cu țevile, până când lovind puternic capsă unui cartuș din cingătoare, cartușul s'a aprins antrenând alte 3 alăturate.

O pocnitură strașnică s'a produs, cartușiera s'a rupt pe toată partea exploziei, iar fericitul vânător s'a ales numai cu spaima și pantalonii ciuruiți. (Afară de corecțiunea pe care a avut grije să i-o aplice la sfârșit Nea Nae președintele).

Dar acestea sunt cazuri, care după cum am spus, nu au urmări, iar pentru unii constituiesc subiecte ilariante.

E totuși regretabil și măsuri de evitare s'ar impune. Cred nimerit ca prin organul „REVISTA VANATORILOR“, care s'a mai ocupat și în trecut de importanta chestiune a educațiunii vânătorești din acest punct de vedere, să se contribuie de cei competenți prin publicațiuni în revistă cu sfaturi și povețe, iar cei ce vor ceti să înțeleagă, pentru a curma pe cât posibil numărul accidentelor de vânătoare.

REZULTATUL TRAGERILOR LA PORUMBEI

pe întreaga țară din Cluj, ținut în zilele de 8 și 9 Iunie 1930.

ZIUA DE 8 Iunie 1930.

Au luat parte la premiul de deschidere 11 concurenți și anume: 1) Z. Bohus, 2) K. Barth, 3) Victor Pulca, 4) Dan Romeo, 5) Ing. Fr. Briza, 6) Andrei M kola, 7) Bela Nyaradi, 8) Ionel Pop, 9) N. Roșca, 10) N. Olteanu, 11) E. Câmpăneanu.

Condițiunile concursului: 1 porumbel, distanțe 27 metrii. Au câștigat:

Premiul I Dan Romeo
 „ II E. Câmpăneanu
 „ III Ionel Pop

LA MARELE PREMIU AL ORAȘULUI CLUJ.

12 porumbei, distanța: 27 metrii; concurenți înscriși: 1) E. Câmpăneanu, 2) B. Nyaradi, 3) Ing. Fr. Briza, 4) Br. Z. Bohus, 5) N. Olteanu, 6) Dan Ro-

meo, 7) Andrei Mikola, 8) Ionel Pop, 9) N. Roșca, 10) N. Voith.

Au câștigat:

Premiul I Br. Z. Bohus
 „ II Ing. Fr. Briza
 „ III Ionel Pop
 „ IV E. Câmpeanu.

ZIUA DE 9 Iunie 1930.

5 talere, distanța: 12 metri; concurenții înscriși: 1) Ioan Franko, 2) Nic. Roșca, 3) Carol Barth, 4) Br. Z. Bohus, 5) Andrei Mikola, 6) Gavr. Olteanu, 7) Fr. Briza.

Au câștigat:

Premiul I Br. Z. Bahus
 „ II Fr. Briza
 „ III Andrei Mikola

CONCURSUL PRINCIPAL.

25 de talere, distanța: 15 metri; concurenții în-

scriși: 1) Gr. Moldovanu, 2) Fr. Briza, 3) K. Barth, 4) Ioan Franko, 5) Andrei Mikola, 6) Gavrila Olteanu, 7) Br. Z. Bohus, 8) Dan Romeo.

Din cei opt concurenți au câștigat:

Premiul I Br. Z. Bohus
 „ II Gr. Moldovan
 „ III Ioan Franko
 „ IV Fr. Briza.

CONCURSUL DE CONSOLARE.

5 talere, distanța: 10 metri; concurenții înscriși: 1) Andrei Mikola, 2) Nic. Voith, 3) Ioan Franko, 4) Br. Z. Bohus, 5) G. Moldovan, 6) Emil Câmpeanu, 7) Gavrila Olteanu, 8) Ing. Fr. Briza, 9) Dan Romeo.

La acest concurs au obținut:

Premiul I Nic. Voith
 „ II/a G. Moldovan
 „ II/b Dan Romeo.

MI-MI

de N. STUPCANU, avocat

GRAM BOLNAV. Mâna albă și moale a mamei mă netezea pe frunte și ochii ei mari albaștrii, mă priveau deaproape.

Ușa se deschide larg. Un cioban cât toate zilele, apăru cu un ciomag în mână și gluga pe spate.

Tata stătea în picioare lângă masă.

După ce-și scoase căciula, omul prinse să vorbească:

— Da părinte; cincizeci de bani și zece căușe de făină e prea puțin!

— Nu pot da mai mult pe dânșii, spuse tata. Nu știu dacă trăesc. În plus dumneata nu ști că nu e voie să prinzi astfel de animale, dar-mi-te să le crești?

— De trăit, trăesc sfințite părinte; uite o săptămână și mai bine de când îi hrănesc cu lapte de oaie; cel de vacă cred că le va face mai bine. Cât despre voie... nu sunt eu de vină; s'au incurcat între oi, iar pe măsă au gonit-o câinii; nu puteam să-i las să moară de foame. Până la judecata oamenilor, este judecata lui Dumnezeu!

În acel moment, începu să se învârtască cu mine. N'am mai auzit nimic.

Când m'am desmeticit, mama ținea lângă pat un pui de căprioară și alături o farfurie cu lapte.

Ciobanul sta tot lângă ușă și-l arăta deacolo cu degetul:

— Ti-am spus eu că mănâncă, sfințite părinte!

Răzemat între perne priviam de sus la mica arătare țigrată, care abia ajungea cu botșorul la marginea patului. Ceeace cred că pricepem amândoi era laptele. Numai că el hămisit de foame, păpa ca un prost, pe când eu ars de căldura boalei nu puteam să-l văd cu ochii.

Amândoi eram deopotrivă de mici ceeace făcea să ne uităm foarte curioși unul la altul.

Intinsei mâna ca să-l alint. Cum eram nesigur în mișcări — căci nu puteam ține nici o linguriță în mână — nu l-am ajuns. Mama dădu să-l apropie.

Piciorușele lui sunară repede pe dușumele: pâc! pâc! pâc!... iar eu am început să plâng căci îmi era frică.

— Nu te teme, nu te teme micule drag! — zise mama: i-auzi cum puiul de căprioară cheamă pe mămica lui.

Puiul repeta rar și silabisit: Mi-mi! Mi-mi!...

Intinse botșorul și se șterse ușor de mâna mea dar nările lui erau așa de reci și se vede mâna mea așa

În acest timp ciobanul întoarse gluga pe dos și trase o căpriță.

Odată pusă jos, era să sboare prin geamuri. Avea părul ca și căpriorul, tot țigrat, numai că era ceva mai mare la trup. Ca să nu facă vreo năzbâtie, o dușeră imediat afară.

Ciobanul își luă plata și plecă.

Tata se plimba vorbind domol prin casă: Ce păcat să te atingi de astfel de animale!... Ce să faci cu ele? Odată îmblânzite, dacă le pierzi, suferi mult după dânsele!...

Mama dusă pe gânduri, tăcea. Credea se vede că numai privind căprioarele mă voiu însănătoși de-a binelea și poate că a avut dreptate.

Încet, încet, am părăsit patul.

Deatunci încolo amintirile se deapănă pe rând.

Văd mesele întinse serile în casa bătrânească și pe Argint, cântând din vioară de inimă albastră. Vinul curgea în pahare și plăcintele, cu poalele în brâu făceau cinstea cucoanei preotese, pe când bucătarul, un fost rob mănăstiresc, pirotea de somn trăgând din lulea, deasupra vaselor de bucătărie.

Dar noaptea aceea, a Sfântului Andrei, când apar toți servitorii speriați pe ușă și ne cheamă pe toți în fața casei!... Afară ninge; în creștetul Măgurei lupii urlau de-ți luau auzul!

M'am furișat în casă lângă poala mamei. Ce strâns o țineam de mână și cât de grozave și de adevărate erau deatunci înainte poveștile pe care ni le spunea mătușă Ilinca, când rămânea numai cu ea acasă!... Povestea lui Cucuș roș să-l facem cu borș; a zmeu-

lui cu douăsprezece capete și a lui Ștefan cel Mare care a zidit M-rea Taslăului, amestecate cu schingiuirile pe care le făceau Turcii, pe vremuri, când au trecut prin sat.

Ci-că Ștefan cel Mare, când a zidit mănăstirea cu zidurile pline de metezeze, ar fi ales locul dintr'o aruncare de săgeată de pe dealul din față, unde era o stâncă mare. Multă vreme pe stânca aceea era scris: „Cine mă va întoarce, va găsi sub mine o comoară“, până într'o zi, când s'au apucat niște nebuni și au întors-o. Pe partea întoarsă stătea scris: „coastele!“...

Văd și astăzi stativele lucrând de zor, văd suveicile alergând și țesăturile în cinci ițe ieșind din mâna mamei și a surorilor mele, în odaia bunicăi.

Uite și bunica, adusă complect de șale, abia își duce cei nouăzeci și cinci de ani; sunetul cârjei în care umblă răzemată, se aude pe prispa casei ca tictaacul unui ceasornic; iaca, pune mâna streșină deasupra ochilor și mă strigă abia auzit pe nume:

— Neculăieș'... Neculăieș'!... Mai adă-mi un braț de lemne!...

Uite-o; în puterea iernei, în faptul dimineții cum face câteva fricție cu zăpadă până la brâu pentru sănătate; cât despre frumusețe ea apusese de mult, căci ori de câte ori se uita ni oglindă, spunea pe șoptite: urîți-tu-m'am, blăstămăți-tu-m'am!...

Venise vara.

În spatele bucătăriei, câțiva meri domnești, de câteva sute de ani, acopereau cu crăcile lor câteva de lemne de fag aduse din iarnă. Pe după ele ne jucam de-a ascunsale, când surioara mai mică decât mine, mă prinse de mână și-mi spuse: Vino să-ți arăt ceva!

Mă dusei la o polată de lemn bine acoperită din dosul casei.

Acolo pe o găurice revăzui cei doi pui de căprioară, care, la apropierea noastră începură să se isbească așa de puternic de păreții poleții, încât cei ai casei sosiră cu toții într'un suflut.

Mama ne luă de mână și ne duse deacolo.

Tata om cuminte, ne atrase atențiunea să nu ne mai apropiem, căci își vor rupe picioarele singuri.

Nenorocirea, care pândea aproape, veni însă repede; Căprița muri de ingestie.

Din ziua aceea „Mi-mi“, după cum singur se botezase a rămas favoritul casei. Imediat fu pus în libertate, căci, spunea tata, numai libertatea îl va face să trăiască. Căpătă voie să se joace cu noi până departe în fundul grădinei, prin porumbiște, tufele de alun, arțari, arin și lozii; făceam acolo coronițe de frunze de stejar cu „nu mă uita“ și margarete. Alteori trăgeam de rugii de hamei până despleteam ulmii și făceam ghirlande bogate. Îi dădeam și îl împodobeam bucuroși cu toate, căci ne era nouă copiilor prea drag; nu mânca decât din mâinile noastre; nu atingea o frunzuliță până u o culegeam noi și i-o duceam la botșorul lui negru, totdeauna umed și rece. Plăpând că abia se ținea pe picioare.

Ne jucam de-a v'ati ascunsele la început pe distanțe scurte, unde ne găsia imediat. Cu timpul, împinșerăm jocurile noastre spre fundul grădinei mari, prin desișul cel mai sălbatic, acolo unde tăcerea era desăvârșită și mirosul ierbei pătrunzător.

Cristei, buratecii și gaitele turburau când și când liniștea, acolo unde ceilalți ai casei nu mergeau decât atunci când era vremea cositului fânului sau al otavei.

La fundul grădinei era un ultim gard de spini, peste care se vedea coasta dealului acoperită cu măcieși și tineri mesteceni, iar după dânșii vărfurile brazilor bătrâni din pădurea neagră, plină de întunerie și de basme.

Niciodată nu îndrăsneam — Doamne feretșe — să sărim acest gard, deși avea într'un colț spinii turtiți și o gaură printr'insul; una că toți eram copii cuminti și ascultători și alta, mama pădurei putea să se lase pe cărarea de lut galben, din coastă la vale

și să ne ia în sacul ce-l purta veșnic în spate și în care poartă. dânsa, de ani toate obrăznicăturile.

La dreptul vorbind, povestea era destul de serioasă, pentru că pe acolo era trecătoarea lupilor, când veneau să cerce cotețele de porci; gaura de jos era făcută de vulpi.

Totuș, înarmați cu puștile noastre de soc, compuse din o sărăcie de țevă mică de lemn și o vargă la fel cu câțiva câlți, credeam că vom putea face față chiar mamei pădurii, mai ales atunci, când în țevulița de lemn vom băga la mijloc un chibrit și un cărbune. Ochind bine, puteam arunca chibritul aprins chiar în ochiul ei mare cât un ceam și în momentul când pațachina se va prinde cu mâna de ochi, să-i luăm în grabă sacul și să dăm drumul copiilor băgați în el. Apoi cu toții să legăm baba cu funiile de rugii de hamei și lozii bine răsucite, pe care le și pregătisem împreună cu Ghiță a lui Nicolae Flintoc, de una din salciile bătrâne, care și azi strejuiesc fundul grădinei.

Și poate că tot am fi prins noi odată și odată pe mama pădurii, care după povestea mătușii Ilinca, era mai urită și mai sbărcită decât ea; când venia dânsa începea să se îndoaie copacii până la pământ, dacă n'ar fi observat tata, că-i călcăm iarba și-i stricăm loziile.

Norocul nostru a fost că tata observase urma unui lup și ne-a oprit simplu să ne mai jucăm prin melegurile acele.

Mi-mi ne era prieten. Orice mijloc am fi întrebuințat noi alergând în zig-zaguri, făcând tăcere până la oprirea respirațiilor, nu puteam scăpa de dânsul cu nici un chip. Ne pomeneam cu el la spatele nostru. C'ulea urechile întindea gâtul și o pornea apoi în salturi pe urmele noastre.

Cu vremea nu mai putem să ne ascundem deloc de dânsul. Era așa de iute de picior, că dintr'un salt, făcea zece deale noastre.

Se zice că atunci când trebuie părăsit, căprioara își ia puiel și-l învârte împrejurul unui copac gros până se amesteșe și cade jos. În jurul aceluși copac rămâne un șanțuleț săpat de copitele lor. Căprioara numai atunci reușește să-l părăsească definitiv și puiul să trăiască pe socoteala lui. (Aceasta în basm. Red.)

Nu pot preciza dacă Mi-mi atinsese această vârstă, dar unele apucături făcure pe tata să-i găsească o căprioară mai mare, care să-i țină de urit.

Un mic și drăgălaș cămin fu îngrădit pentru dânsii sub fereastra mamei, unde pe vremea aceea creșteau niște rugii mari de smeură și alături de tranfirii și hurmuzel cu tufe de nalbă. Din prisacă venea un miros de mătăciune, mintă, busuioc și călăpăr. Dar abia împreună și Mi-mi începu să țipe cât putu. Căprioara mai voinică decât, dânsul, îl vârșe cu picioarele sub gard. Cât pe ce să i le rupă.

Din ziua aceea Mi-mi rămase liber până primăvara viitoare, aproape de topirea zăpezilor. Cum îi câteva zile îi creșcure coarneau, în spatele hambarului de astădată, unde erau pomi fructiferi, se înălțară la rezeală garduri solide de răzlogii de fag, acoperite cu spini. A fost alt prilej ca noi copii, frații lui de cruce — să mai tragem un plâns pentru motivul că de astădată căprioara are să-l omoare. Dar spre marea noastră bucurie odată puși împreună, soțul își ia căsnicia în serios, până ce soția plictisită de răul tratament, se hotărăște să părăsească domiciliul conjugal sărind peste gardul înal de peste doi metri.

Tipăm, alergăm și în sfârșit capra e prinsă tocmai în fundul grădinei și adusă la loc. Tarcul de răzlogii este reinălțat; alte coroare de spini mai dese ca cele dintâiu, sunt puse deasupra.

Căpriorul deastădată ajunge stăpân în micul lui parc; până și merii îi freacă cu coarneau!

Câteodată, când mama are vreme îi redă libertatea lui Mi-mi, dar cu câtă teamă și câtă precauție!...

Câinii trebuie să fie legați și noi toți copii urcați pe cerdac, de unde privim cum mama ținea mâncarea

cu mâni și cât mai departe de corp, spre a preveni un eventual atac, adică mai bine zis a unei glume de prost gust a lui bietul Mi-mi, care s'ar fi jucat și acum cu noi, dacă ne-ar fi lăsat tata.

Mama îl aducea până la treptele de piatră și deacolo îi dădea să soarbă cafeaua din farfuriară.

Cea mai puternică amintire ce mi-a rămas, este aceea când în mijlocul verii, merii domnești și bătrâni începură să vâjie. Cerul se întunecă scurt. Un prăpăd de piatră se abătu deasupra satului îngropat între munți.

Mama trimise servitoarea să dea drumul căprioarelor în coliba în care dormiau de obicei noaptea, unde pe jos erau așternute cetini.

Când să deschidă poarta, Mi-mi se repede, pune coarnele în stomacul servitoarei și... dut-e băiete!...

Ca și cum ai trage o cortină, cerul se înseninează repede. În urma furtunii rămâne un așternut de ghiață amestecat cu frunzele și merele domnești pe jos, Mi-mi nicări și noi cu mama plângând.

Singur tata își păstră sângele rece și-l auzi zicând mai mult pentru el:

— „Dimineața să lăsați poarta dela livada mare deschisă“!

Drumul acela ducea spre locurile noastre de odinioară de joc, cu ultimul gard de spini, pe unde era trecătoarea de lupi și vulpi.

Frica noastră era cu atât mai mare, cu cât îl căutam toată livada, prin porumb și grădina mare cu tufele mari și încălțite de lozii și noi copii nu-l găsirăm, nici el nu venise la strigătele noastre cun venea odinioară la țipetele de joc.

Cu atât durerea ne era mare, cu cât merii se îndoișeră până la pământ în timpul furtunii, deci venise și mama pădurii pe acolo și dansa știind probabil că am vrut să-i scoatem ghidușii din traistă, ca să-și răzbu-ne, pusese laba pe Mi-mi și-l băgase în sac; ori lupul cel mare, care turtise gardul în fundul grădinii dăduse peste el și-l făcuse ostropât!...

La această supărare a noastră, se adăugau vaelele servitoarei, care își blestema soarta de durerea loviturii primite la stomac!...

Seara, am adormit fârziu.

A doua zi, pe la nouă dimineața, am ieșit spre livadă.

Cu capul sus, cu cornițele aruncate pe spate, cu un picior din față ridicat ca un prepelicar în aer, Mi-mi

astepta în poarta mare a livezi, colo unde spusese tata.

Soarele îl bătea în față și-l făcea mult, mult mai frumos decât era în realitate.

Mama îi alergă în cale cu căușul cu făină pe când dânsul scuturându-și capul de bucurie, o urmă până la livada împrejmuită, reluându-și captivitatea fără nici o împotrăvire.

Servitoarea însă, din ce în ce mai prefăcută, își plângea în gura mare durerea și refuza să mai intre în țarc, să le dea apă și mâncare.

Poate și de teama unei responsabilități, tata se hotărî să înapoieze căprioara Șefului de Gară dela care o împrumutase. Pentru dânsa nu simțirăm nici o durere: tot așa de sălbatică fu înapoiată după cum fusese adusă.

Cu Mi-mi se schimbă însă socoteala.

O cușcă de scânduri, pusă pe o căruță de țară cu doi căișori, porni într-o zi din curtea caselor noastre; moș Ion, care aducea vinul din țara de jos, conducea micul echipaj; în cușcă de astădată se sbătea de moarte bietul Mi-mi.

Porțile înalte țintuite cu cuie mari de fier scârțâiră în țafâni, iar noi îl petrecurăm cu privirile până ce căruța apuse sus pe creastă.

Mama plângea de-a binele. Noi copiii la fel. Tata, încruntând din sprâncene întoarse și el capul și-și șterse două lacrimi mari, cari se preliseseră până în dreptul barbei.

Atunci, din mijlocul livezi porni un chiuit ascuțit de femeie.

— Aleargă și vezi ce s'a întâmplat!... spuse tata.

Subt un măr stătea servitoarea; urmărise și dânsa cu ochii căruța din vârful dealului și când fusese sigură că nu se mai întoarce, dăduse țipătul auzit.

— Dar tu, de ce țipi?

— De bucurie c'am scăpat teafără din coarnele lui Mi-mi!...

În ziua aceea servitoarea trebui să plece și cu dânsa se duse și fostul rob mănăstiresc. S'au stabilit la gura pădurii într'un bordei părăsit.

A doua zi pentru ultima oară ne-a povestit moș Ion cum s'a liniștit Mimi după ce nu ne-a mai văzut și cum a luat el drumul pribegiei spre un parc vânătoresc din Țara Moldovii, a cărui nume îmi scapă din minte, căci sunt treizeci și cinci de ani de atunci.

COMUNICĂRI ȘI PUBLICAȚIUNI

COMUNICĂRI

Rugăm pe toți vânătorii din România să asculte pe ziua de 16 Ianuarie 1931, ora 8,⁴⁰ seara, Conferința ce se va ține la RADIO de D-I Anton Mocsonyi Președintele Uniunii Vânătorilor și Mare Maestru al Vânătorilor Regale.

Subiectul acestei conferințe este: „Vânătoarea privită din punct de vedere economico-social“ și cuprinde în ea multe chestiuni care vor interesa și lămurii pe vânători.

— 0 —
Aducem laudă Brigadierului de vânătoare Ioan Moldovanu, care fiind angajat de Soc. de Vânătoare din Diciosănmartin Jud. Târnava Mică a putut prinde și da în judecată până în prezent 60 de contravenienți.

Cerem tuturor vânătorilor profesioniști să urmeze acest exemplu.

RED.

— 0 —
PENTRU SOCIETAȚILE DE VÂNĂTOARE

Dorind a evita erorile care se comit din cauza adreselor ne-

deslușite din corespondențe sau de pe mandatele ce primim, rugăm societățile care ne adresează scrisori sau bani, următoarele: să scrie citeț numele societății, comuna de orgină și să nu uite în nici un caz *județul*, deoarece sunt adese ori comune cu aceeași denumire în diferite județe. S'a întâmplat ca sume de bani să fie trecute în registrele noastre la altă Societate decât la cea expeditoare.

Rugăm deci stăruitor să se evite pe viitor asemenea erori provenite din adresele puțin explicite.

— 0 —

Publicăm mai jos numele tuturor Societăților de vânătoare din întreaga țară, afiliate la „Uniunea Vânătorilor din Romania“, împreună cu numele membrilor lor.

SOCIETATEA DE VÂNĂTOARE „VULTURUL“
COM. ȘUGAG, JUD. ALBA

Lista membrilor societății: Ștefan Miron președinte, Orașan Axente, Grosu Ioan I. Gheorghe, Orașan Eftimie, Cernat Irimie, Mihailă Nechifor, Ștefan Petru I. Ioan, Cernat Ioan I. Ioan, Todescu Nicolae I. Chirilă, Munthiu Vasile, Ștefan Ilie I. Bucur, Catilina Petru I. Ioan, Lazăr Ilie I. Coman, Gheorghioiu Gheorghe, Dobre Ioan, Podean Vasile, Dordea Ioan.

SOCIETATEA DE VÂNĂTOARE „CORCODELU“
COM. HUNICA, JUD. DOLJ

Lista membrilor societății: Emanoil Constantinescu președinte, Ilie I. N. Barbu Mare, Alexandru N. D. Neagoe, Marin I. P. Neagoe, Gheorghe I. Baci, Stocan M. R. Dinu, Nicolae M. Biban, Ion Ion Al. Nicolaescu, Dumitru I. Nisipașiu, Ilie I. Vlădăea, Const. St. Brandibur, Ion P. Nisipașiu, Constantin I. P. Marin, Ion Stancu Ispir, Vasile C. Pleniceanu, Constantin St. Mitriță, Marin Ispas.

SOCIETATEA DE VÂNĂTOARE „MUNCELU“
PANCIU, JUD. PUTNA

Lista membrilor societății: Jean C. Popescu președinte, Iancu Vasiliu, Ionel Hurmuzachi, Alexandru Dinu, Dumitru Mihai, Grigore Missir, Veniamin Huțu, Sergiu Seferovici, Ioan C. Ivanciu, Dr. Marcel Nacu, Cicerone Ungureanu, Iordache Popa, Atanase Popescu, Anton Paragină, Ing. C. Hurmuzachi, Georgică Popescu, Dumitru Poedi, Anton Alaci, Traian Popescu, Virgil Popescu, C-tin Grosu, Vasile Gr. Tiron, Antache Theodorcsu, Ion Bejan, Gh. Apostoleanu, Gheorghe Baniță.

SOCIETATEA DE VÂNĂTOARE „SITARUL“
COM. CREVEDIA-MARE, JUD. VLAȘCA

Lista membrilor societății: Const. Bigan președinte, Lăzărescu Const., Dumitru D. Măndreanu, Nicu P. Gheorghior, Radu M. Donescu, Theodor Angelescu, Marin N. Matei, Dumitru M. I. Antonescu, Radu Iliescu, Ioan I. Cârstea, Vasile Gheorghiu, Petre G. Dragomir, Mihai M. Badea, Radu T. Dumitru, Anghel Cristescu, Ion Proinaru, Gheorghe P. Gheorghior, Vasile I. Matei, Ion G. Dumitrescu, Nicolae Gruia, Marin Marcu, Nae M. Antonescu.

SOCIETATEA DE VÂNĂTOARE „BANLOGEANA“
COM. BANLOC, TIMIȘ-TORONTAL

Lista membrilor societății: Maghiar Iovan președinte, Marta Ioan vice-președinte, Drăghiciu Ilie secretar, Tota Gheorghe casier, cenzori: Rasa Silvius, Măghias Alex., membrii: Bugariu Petru, Micoc Trifu, Bicler Ștefan, Velcelean Mihai, Marta Ioan Isac, Traiconi Simion, Traiconi Ion.

SOCIETATEA DE VÂNĂTOARE „ALBATROS“ SULINA

Lista membrilor societății: Constantin Corozel președ., Comandor Adam Jijie, Dr. Vasile Stănescu, Alex. Flechtenmacher, Teodor Alifieris, John Foscolo, Ferdinand Reiner, Ioan Mihalcea, Mitrofan Andriev, Tudose Hariton, Ioan S. Bălan, Znharia Efimov, Ioan T. Savencu, Irimia Pușcaru, Gheorghe Schiopu, Andrei Perulidis, Mihail Popescu, Vasile Bondar, Gherasim Vicenzatos, Omer Ismail, Dimitrie Cozadinos, Alexe Hariton, Andrei Guthrie, Gh. B. Marshall, Grgorie Chiriac, Rozario Caruana, Toma Lazăr, Nicolae Velonis, Jak Merghișescu, Mihail Ciobanu, Pano Macris, Pietru Zampieri. Mihail Bălan, Petru Cazacliu, Hristu Constantin, Inginer E. T. Ward C. E. D., Jacob D. Suhorov, Ioan Teodorescu, Niculae Cherculas, Dionisie Arsenis, Mihail Paleologos, Anghel Apolon, Ivan Lipovețchi, Dr. Ioan Bahov, Gh. Gh. B. Marshall fiu, Gheorghe Museica, Mircea Baracioglu, Petru Perușco, Vasile Cherculas, Dionisie Zvoronos, Ive A. Jijie, Alexandru Teodorov, Ivan Ivanov, Constantin Baumstarc, Radion Ivanov, Jean I. Ernoul, Pavel M. Ivanov, Dionisie Ștefanitiș, Andrei Schiopu, Petre Savenco, Inocente Marega, George Lisenco.

SOCIETATEA DE VÂNĂTOARE „BĂRLIȘTE“ JUD. CARAS

Lista membrilor societății: Ioan Grosșianu președ., Buda Isaia, Scafîță Nicolae, Munteann Petru, Goicu Ioan, Ambruș Gheorghe, Bosioc Gheorghe, Maran Nicolae, Irimia Nicolae, Babeți Gheorghe, Babeți Cernel, Bradea Dimitrie, Paraschiu Ioan, Lapadat Iosif, Bădescu Aurel, Sârbu Iosif, Ciuciu Nicolae, Bufanu Ioan, Drăgan Petru, Rusovan Pavel, Rosca Gheorghe, Surlas Ioan, Rusovan Petru, Goanță Gheorghe, Blaj Ioan, Stângu Nistor, Iucu Nicolae, Tunea Danilă.

SOCIETATEA DE VÂNĂTOARE „ZIMBRUL LUI DRAGOȘ“
COM. BISTRIȚA JUD. NEAMȚ

Lista membrilor societății: Gh. Coman, Ion Adămvoe, Ion Adămvoie, Ion Moroșanu, Alex. Chircă, V-le D. Chitic N. Coman, V-le Ciobanu, Carol Margheto, Ion I. Chitic, Gh. Purcaru, Ion Purcanu, N. Tomescu, Ion Gafon, Nec. Filip, Grig. Șt. Covrig, Ilie Jitianu, Ion Gh. Fodor, V. Ionescu, Petru Cicovschi, Simion Cujețeanu, N. Dogaru, Gh. Gu. Chitic, Const. Lemnaru, Ion Maresș, Const. Dragomir, T. Apostoliu, Roger Melu, Haralambie Leonte, D-tru Moftei, V-le V. Sergentu, Nec. Humă, Const. V. Stoian.

PUBLICAȚIUNI

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DOMENIILOR

SERVICIUL VÂNĂTOAREI

Prin Deciziunea Ministerială Jurnal No. 15535/1930 s'a retras autorizațiunea de funcționare a Societății de vânatoare „Cerbul“ din comuna Maglavit, Județul Dolj.

Prin Deciziunea Ministerială No. 254548/2930 s'a retras autorizarea de funcționare a Societății de vânatoare „Epurele“ din Comuna Crăcoani Județul Neamț.

(Copie de pe rap. No- 798/930 al Inspect. de vânat Dolj, Journ. No. 11903/930).

DOMNUL MINISTRU,

În conformitate cu ord. Dvs. cu No. 145894 din 26 Iunie 1930 am onoare a vă ruga să binevoiiți a dispune retragerea autorizațiunei de funcționare a societății de vânatoare Zimbrul din satul Galicea Mare, jud. Dolj, recunoscută prin Deciziunea Ministerială cu No. 80635/928 pentru următoarele motive:

1) Această societate este compusă din toți braconierii excluși din Societatea „Vulturul“ din Craiova, azi fuzionată cu Societatea „Sitarul“ din Craiova, arendașă dreptului de vânatoare după teritoriul satului Galicea Mare.

2) Membrii suszisei societăți în număr de 25 abia 15 și-au scos permisele în cursul anului 1929, ceilalți și aproape tot satul a vânat fără permise, protejați de cei din societate.

3) Pe proprietatea Princepelui Stirbei B., care este arendată acelei societăți, se găsește o plantație de salcâmi ca maximum 150 hect., singurul refugiu al vânatului în timpul ernei, fiind situată chiar în mijlocul teritoriului comunal, numai societatea a bătut-o în lung și în lat toată iarna de peste zece ori cu vânători din sat fără permise și pe timp oprit distrugând tot vânatul refugiat acolo.

4) Ca paznic privat societatea a avut pe braconierul Ștefan M. Iancu din acel sat care în tot timpul iernei a vândut prin sat epuri cu cănatarul și cu toate că a fost supus judecăței de peste zece ori pentru fapte de braconaj, ceia ce ne-a determinat a-i cere revocarea din funcțiune, totuși numitul cu alți zeci de oameni supuși judecăței, figurează cu membrii în comitetul de administrație al acelei societăți.

5) Fiindcă mulți din membrii sunt și ciobani cu târle în tot cursul primăverii au prins epuri cu câini ciobănaști pe teritoriul comunal distrugând aproape tot vânatul din acea regiune.

6) Nici unul din membrii acelei societăți până în prezent nu și-a scos permisele de vânatoare pretextând că nu au nevoie de ele decât atunci când se deschide sezonul și se întânlesc cu vânători dela oraș pe câmp, până atunci vânează și așa.

7) Președintele societății nu este vânător și întreaga societate nu e condusă decât de braconierul Ștefan M. Iancu din acel sat.

Prin desființarea acelei societăți s'ar stăvili mult braconajul din acea regiune dând posibilitatea în acelaș timp societăței „Sitarul“ arendașă aceluși teren comunal de ași refacă vânatul aproape complet distrus

Inspector,
(ss) N. Bădescu

15 Oct. 1930

Consiliul este de părere să se desființeze această societate pentru motivele arătate de d-l Inspector.

ss Săulescu
ss D. I. Niculescu
ss Dr. Meșianu
ss V. Stefan
ss Plagino

Se aprobă p. Ministru,
(ss) C. P. Georgescu

Prin Dec. Min. No. 241015/1930 se revine la restricțiunea de vânatoare, prevăzută în Deciziunea Ministerială No. 58738/1930 (Monit. Of. No. 102 din 12 Mai 1930) permițându-se vânătoreea de iepuri pe terenurile comunelor: Hunedoara, Buitur, Răcăștie, Mănerău, Joseni, Hășdat, Bârcea Mică și Pestișul Mic din Jud. Hunedoara.

Totdeauna se face cunoscut că, se oprește vânătoreea epurilor pe anii 1930 și 1931, pe terenurile comunelor: Sâncrai, Composesorul Sâncrei, Nădăștia Superioară, Ocoliișul Mare, Hășdău, Barcea Mică, Cinciș și Telincul Inferior din Județul, Hunedoara.

Prin Dec. Min. 213.308/1930, se oprește vânătoreea de epuri și potârniche pe anii 1930 și 1931, pe teritoriul comunelor: Ghercești (cu satele: Gârlești, Ghercești, Teișani, Lânga, Mișchi, Mlecănești, Motoci, Munteni, Pârșanii Noi, Pârșanii Vechi, Pielești, Nichitoaia, Simnicu de Jos și Urechești) și Cosovenii de Sus (cu satele: Cârcea, Cosovenii de Sus, Cosovenii de Jos,

Ghindenii, Lăcrița Mare, Lăcrița Mică, Malu Mare și Preajba Jud. Dolj.

—o—

Prin Deciziunea Ministerială No 218031/1030, s'a aprobat ridicarea restricțiunii de vânătoare pentru epuri, până la 1 Ianuarie 1931, pe teritoriul comunelor: Huedin, Stana, Jebucu, Sfărașul Bicalatu, Domoșu, Brăișoru, Morlaca, Bologa, Tetișu, Fildu de sus, Fildu de Mijloc, Fildu de Jos, Hodișu, Bedeci, Dretea, Ardeova, Bica, Săula, Isvorul Crișului și Nearsova din Județul Cluj.

Dela 1 Ianuarie 1931 vânătoarea epurilor va fi din nou interzisă, conform Deciziunii Ministeriale Jurnal No. 32010/1929.

—o—

Prin Dec. Min. No. 195361/1930, se interzice până la 1 Ianuarie 1931, vânătoarea de iepuri pe teritoriul Comunei Bârza (cu satele: Grecești, Horosu Poenari, Nițoști, Padea Tugurești, și Valea Stanciului) din Jud. Dolj.

—o—

Prin Decizia Ministerială No. 44813/930, s'a revenit asupra Deciziei Ministeriale No. 29893/930, permițându-se vânarea epurilor pe terenurile comunelor Sibot și Balomirul de Câmp, din județul Hunedoara.

—o—

(Copie depe Deciziunea Ministerială No. 283184/18104/930)

DECIZIUNE

Noi, Ministru Secretar de stat la Departamentul Agriculturii și Domeniilor.

Având în vedere că Administrația fondului Bisericesc din Bucovina, interpretând greșit dispozițiunile legii pentru protecția vânătorului, permite a se vâna pe terenurile sale de vânătoare de către funcționarii administrațiunii fără permis de vânătoare, învoicându-se pentru eludarea acestei legi, textul art. 39 L. V. căru'a îi dă alt înțeles decât cel prevăzut de legiuitor.

Avându-se în vedere că această procedură neregulată are de consecință creierea unei situațiuni cu totul contrarie ocrotirii vânătorului și principiilor ce stau la baza legii pentru protecția vânătorului, până la redactarea regulamentului legii pentru protecția vânătorului.

DECIDEM:

Art. I. — Numai paznicii privați de vânătoare angajați ca atare și recunoscuți de către Ministerul Agriculturii și Domeniilor au dreptul a vâna fără permis de vânătoare, însă numai când vânează pe terenul unde sunt angajați și din ordinul stăpânului în conformitate cu art. 39 L. V.

Acești paznici de vânătoare nu pot vâna în permanență fără permis de vânătoare, ordinul stăpânului terenului de vânătoare neputându-se da decât întâmplător și numai în vederea ocrotirii vânătorului pentru vânătoarea unui anumit vânat și într'un timp determinat, de exemplu: pentru distrugerea unor animale răpitoare devenite vătămătoare celuilalt vânat, pentru nimicirea unui anume vânat util, dar bătrân, bolnav, degenerat, etc.

Celălalt personal nu poate vâna decât cu permis de vânătoare în conformitate cu art. 36 L. V.

Deasemenea paznicii privați de vânătoare nu vor putea vâna în celelalte cazuri afară de cel prevăzut de art. 39 L. V. decât posedând permisul de vânătoare pe anul în curs.

Art. II. — Administrațiunea fondului nu va putea permite personalului său să vâneze pe terenurile fondului decât cu permis de vânătoare, ordinele de a vâna fără permis prevăzute de art. 39 L. V. îl va putea da numai paznicilor săi de vânătoare în cazurile mai sus arătate, ordinul nefiind valabil decât numai pentru cazurile arătate mai sus.

Executarea prezentei Deciziuni va fi controlată decătore or-

ganele de control ale Serviciului Vânătoarei, inspectori și paznici publici de vânătoare, iar respectarea ei de către cei în drept va atrage luarea măsurilor legale.

Art. III. — Domnul Șef al Serviciului Vânătoarei este însărcinat cu aducerea la îndeplinire a prezentei Deciziuni.

Data la București astăzi 8 Decembrie 1930.

p. Ministru,

(ss) Dr. Ernest Ene

NOTARIATUL CHIEȘD, JUD. SALAJ

Se aduce la cunoștință publică, că teritoarele de vânat a comunelor Chieșd și Sighetul-Silvaniei se dau în arendă prin licitație publică pe termen de 6 ani consecutivi cu începerea dela 1 Ian. 1931.

Licitația va avea loc la primăria respectivă în ziua de 25 Febr. 1931 orele 10 cu prețul de strigare 200 lei pentru comuna Chieșd, iar în ziua de 26 Febr. 1931 orele 10 cu prețul de strigare 100 lei, pentru comuna Sighetul-Silvaniei.

Concurenții vor depune 10% din prețul de strigare ca vadiu care la plus aparent va fi reținut și întregit potrivit condițiunilor de licitație.

Condițiuni se pot vedea zilnic între orele oficioase la biroul notarial din comuna Chieșd.

Chieșd, la 12 Dec. 1930.

NOTAR.

INFORMAȚIUNI

În numărul XI al revistei s'a terminat nuvela D-lui Gh. Nedici „La vânătoare de cerbi în Maramureș”, nuvelă în cari s'au strecurat greșeli, autorul neputând să vadă corectura. În numărul viitor va apare, sub semnătura autorului, o notă explicativă.

—o—

Taxa de înscriere la Soc. Vânătorilor „Ursulețul” din București este trei mii lei, iar cotizația anuală trei mii. Pentru înscriere se va adresa D-lui Președinte Mircea Heliade Rădulescu, Str. Eliade 31, telefon 320/65.

Terenurile de vânătoare sunt: munții Măneciurile, Schiulești cu Isoarele, Plăetul cu Teleajănuș precum și masivul Cheia cu Bratocea din Jud. Prahova. Terenurile de câmp la Grădinari, Vidra-Ilfov, Roși, Solomoneț-Ialomița.

—o—

Puținele ploi care au căzut, au fost cauza că în toamna acesta sitarii s'au oprit foarte puțin pe terenurile din regiunile deluroase, unde înainte abundau. Vânătorii ne informează că terenurile pe unde au vânat sunt complet uscate, chiar în baltă, deci prea tari pentru a permite sitarilor să-și găsească hrana.

—o—

Potârnicii sunt în creștere, și majoritatea vânătorilor spun că au întâlnit stoluri prin toate părțile țării. Ar fi bine ca acest frumos vânat, să fie menajat și în anul acesta, pentru a putea obține pe viitor rezultate frumoase.

—o—

Foarte îmbucurătoare sunt informațiile ce le-am cules în privința epurilor, cari s'au prăsit în teritoriile oprite ca rezervă, de majoritatea Societăților de vânătoare, iar astăzi prin numărul lor, se poate face dovada că ocrotind vânatul în mod rațional, ne vom putea bucura foarte curând de roadele ce le dă.

—o—

Atragem atenția vânătorilor să păstreze pe terenurile lor proporția între vânatul util și răpitoare, având grija să facă din când în când și vânătoare de lupi, iar acolo unde sunt pasări răpitoare în abundență să ordone paznicilor împușcarea lor.

ORICE PUBLICAȚIE TREBUE SĂ NE SOSEASCA CEL PUȚIN PANĂ LA 15 ALE LUNEI, PENTRU A PUTEA APARE
ÎN NUMĂRUL LUNEI VIITOARE AL REVISTEI. — NU SE ÎNAPOIAZA NICI UN FEL DE MANUSCRIS.

PUBLICAȚIILE OFICIALE SE PLĂTESC CU ANTICIPAȚIE SOCOTITE CU 3 LEI CUVANTUL.

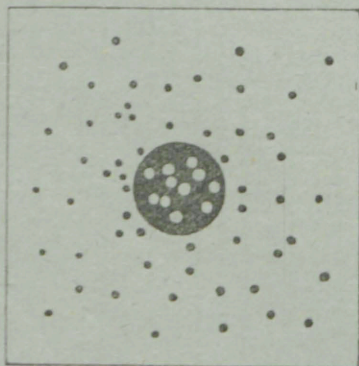

FABRICA DE ARME DE VÂNĂTOARE IOHANN SIGOTT

FERLACH — HÄRNTEN — AUSTRIA

Produce și vinde cele mai moderne arme de vânătoare
și anume:

ARME DE VANATOARE ELEGANTE CU DOUĂ TEVI DE ALICE CU ȘI FARA COCOAȘE
ARME PENTRU TRAGERE LA PORUMBEI (ȘI PERECHI) TOATE
CU UN TIR SUPERIOR

CIBLA

Mărimea 63×63 cu lovitură
trasă din foraj Sigott-Drall-
Rifle la 50 pași cu alice No. 6

Inventatorul și singurul îndreptătit la con-
struirea „forajului Sigott-Drall-Rifle“ cu e-
fect de tir ne obișnuit de strâns și o penetrație
mare a alicelor (vezi cibla).

Construște deasemenea arme mixte, arme
mixte sistem Bock, Drillinguri, arme cu două
tevi de glonț (Express) și carabine cu repe-
țiție în toate calibrele chiar și pentru glonț-
ul de mare viteză 7×65 Brenneke și 8×60
Magnum. Gloanțele acestor cartușe au o
traectorie aproape dreaptă până la peste
300 m. și o eficacitate fulgerătoare asupra
vânatului. Armele pentru aceste cartușe se
pot utiliza în special pentru vânarea cerbi-
lor mari, pentru mistreți și urși.

Armele mele sunt sub raportul construcției
precise și solide precum și al calității tiru-
lui, foarte efitine și dau pentru orice armă

Glonț Sigott
pentru forajul Si-
gott-Drall-Rifle și
pentru țevi cu fo-
raj choke

o garanție de cinci ani. Construcțiile mele sunt premiate de multe ori cu medalie de aur.
Mii de scrisori de mulțumire din partea notabilităților și a vânătorilor profesioniști
stau la dispoziția tuturor.

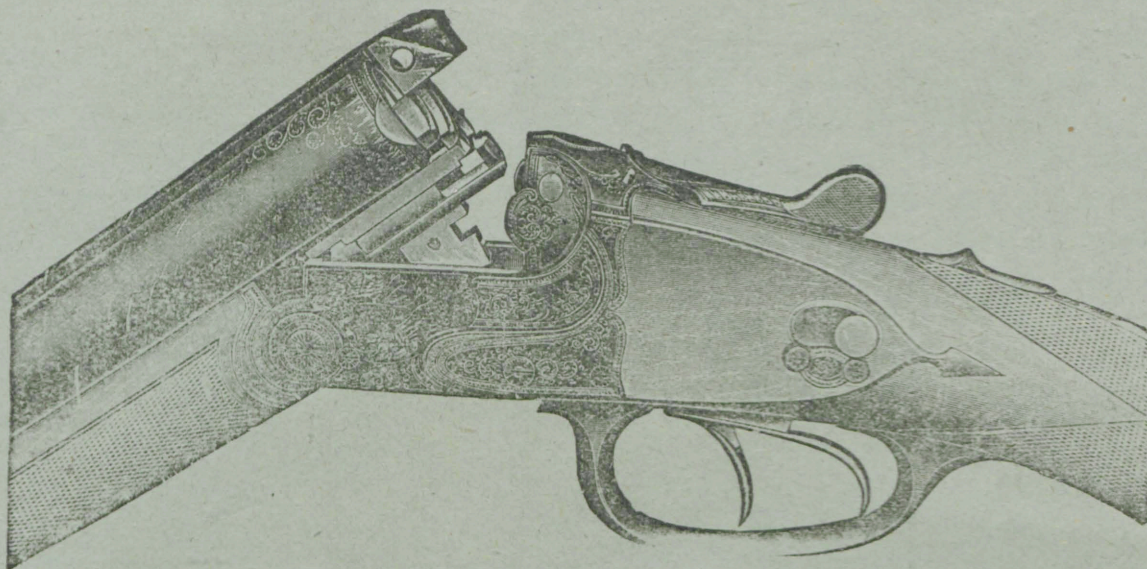
Catalogul bogat ilustrat în care sunt gravate după natură și descrise în amănunt ar-
mele mele, se trimite la cerere de fabrica mea sau de Uniunea Generală a Vânătorilor
din România, Piața Rosetti, 7, unde se pot vedea și cumpăra.

C. A. FUNK & Co. SUHL (Germania)

FABRICĂ DE ARME

FIRMA REPUTATĂ PENTRU ARMELE SALE DE PRIMUL RANG ȘI DE MARE PRECIZIE

Construește orice armă de vânătoare și de sport, dela cea mai simplă până la cea mai elegantă. Execuție conștiincioasă și promptă. Tir de mare precizie și cu maximum de randament, dovedit cu certificatul oficial al standurilor de încercare, care întovărășește fiecare armă

SPECIALITĂȚI:

Sistem Anson & Deeley: Arme de alice cu două țevi, sau cu una de alice și alta de glonț și expressuri, în toate calibrele, cu sau fără ejector

Sistem Anson & Deeley: Drillinguri, drillinguri-expressuri, etc. pentru cele mai puternice încărcături, în toate calibrele, cu sau fără armare separată a țevii de glonț și ejector.

Sistem Anson & Deeley: Arme sistem Bock (cu țevile suprapuse), în toate calibrele, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten).

Sistem Anson & Deeley: Arme pentru tirul de porumbei sistem Bock (țevi suprapuse), atât pentru vânătoare, cât și pentru tir la talere, având maximum de randament posibil, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten), cu sau fără ejector.

TOATE TIPURILE DE ARME SE POT EXECUTA ȘI CU COCOAȘE

Arme de glonț de mare precizie sistem Bock

pentru toate calibrele și cele mai puternice încărcături, având avantajul de a fi extrem de ușoare și foarte elegante, admirabile pentru orice gen de vânat. Soliditate extremă, dela cea mai simplă armă la cea mai rafinată execuție

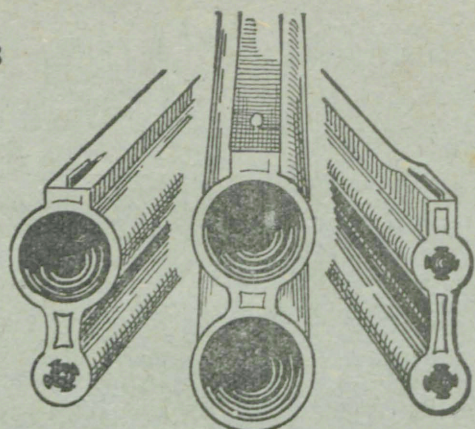
LA COMENZI SE POATE ȚINE SEAMA DE ORICE DORINȚĂ SPECIALĂ

Modele ale acestei Case, precum și cataloage și prospecte în patru limbi, se găsesc la „UNIUNE“

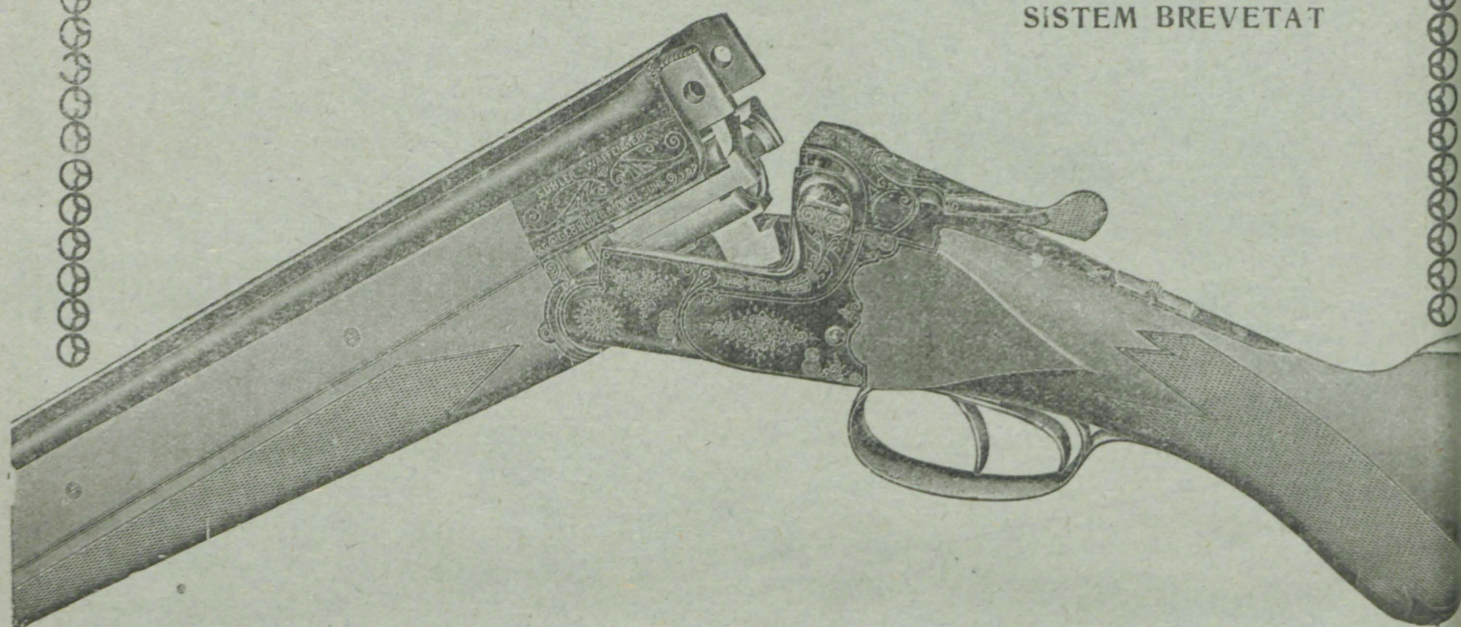
Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

FONDATA IN 1893

Gebrüder Merkel
Genève

SISTEM BREVETAT

Arma viitorului pentru vânătoare și tip sportiv

Marile succese practice obținute cu armele noastre cu țevi suprapuse, dovedesc marile avantaje ale acestor arme sistem Bock:

- 1) Câmp de ochire complet liber, fără reflexe laterale;
- 2) Percutare infailibilă a capselor (Sistem brevetat);
- 3) Inchizător de o putere de rezistență unică;
- 4) Tir de mare precizie, mai ales pentru distanțe mari, din cauza stabilității și a zăvoririi perfect simetrice a țevelor;
- 5) Tragere rapidă și precisă, datorită balansării și maniabilității impecabile a acestui model.

Fabricația acestor arme cu țevi suprapuse este specialitatea noastră. Indelungata noastră experiență și instalațiunile moderne cu totul perfecționate ale casei noastre, ne garantează exclusivitatea fabricației acestui sistem, pe care-l construim în următoarele modele:

Arme de alice cu două țevi, sistem Bock (2 țevi de alice suprapuse).

Arme expres cu două țevi, „ „ (2 țevi de glonț suprapuse).

Arme fixe cu două țevi, „ „ (1 țeavă de alice și una de glonț, suprapuse).

Aceste modele le putem construi și cu două sau mai multe rânduri de țevi. De pildă o armă de alice sistem Bock, cu un rând de țevi expres și alt rând de țevi mixte. Cele mai fine arme de vânătoare cari se construiesc astăzi, sunt arme sistem Bock. Cu o astfel de armă, atât vânătorul cât și trăgătorul de porumbei, este echipat pentru orice gen de tir și pentru toată viața. Tot odată mai recomandăm cunoscutele noastre arme DRILLING, reputele prin soliditatea lor, precum și ELEGANTELE NOASTRE ARME DE ALICE, cari pot rivaliza cu cele mai fine arme engleze.

WAFFENFABRIK GEBRÜDER MERKEL, SUHL

(GERMANIA)

REPREZENTANTĂ IN ROMANIA PRIN „UNIUNE”

6

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VANĂTORILOR DIN ROMANIA

TELEFON 313/47

Redactată de cei mai de seamă tehniciani și specialiști în materie de vânatoare din țară, publică: articole cu subiecte pur vânătorești din interes general, privind protecția și înmulțirea vânatului, educația vânătorească, tehnica armelor, chestiunile juridice privitoare la legea vânatului, dispozițiunile luate de organele administrative ale vânătoarei, lista contraveniențelor la legea de vânatoare, dări de seamă a societăților de vânatoare afiliate, precum și orice gen de literatură cu subiecte de vânatoare.

ABONAMENTUL ANUAL: 300 LEI
PENTRU SOCIETĂȚILE AFILIATE 400 LEI
COSTUL STEMELI LEI 200

ANUNȚURI COMERCIALE
1 PAGINĂ 500 LEI LUNAR

$\frac{1}{2}$ „ 250 „ „

$\frac{1}{4}$ „ 125 „ „

MICA PUBLICITATE 1 Leu cuvântul

ABONAMENTUL LA
„REVISTA VÂNĂTORILOR“
ESTE OBLIGATORIU PENTRU TOȚI
MEMBRII UNIUNEI (Art. 6 din Statute)

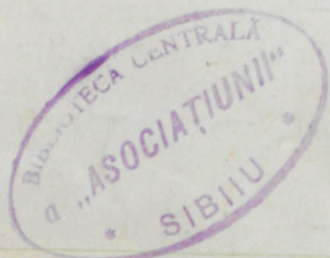
„Revista VÂNĂTORILOR“
este unicul mijloc de comunicare al
tuturor vânătorilor din toată țara, care
au să-și spună ceva. De aceea, dacă
aveți ceva de cumpărat, de vândut, de
schimbat, sau de pus vreo întrebare
tehnică vânătorească, adresați-vă
„Revistei VÂNĂTORILOR“.
Numai aciputeți fi siguri că veți
găsi pe aceia cărora vă adresați.

LA ORICE CORESPONDENȚĂ ATA-
ȘAȚI MĂRCILE PENTRU RĂSPUNS.

Administrația revistei expediind regulat fiecare număr tuturor abonaților, orice vină de neprimire cade exclusiv în seama poștei, căreia trebuie adresate în scris toate reclamațiile.
La 1 Ianuarie, ale fiecărui an, revista se trimite contra ramburs.

UNIREA FACE PUTEREA
STRÂNGETI-VĂ IMPREJURUL „UNIUNEI“

PREȚUL UNUI EXEMPLAR 25 LEI
PREȚUL UNUI NUMĂR VECHI 30 LEI

TIPOGRAFIA ZIARULUI «UNIVERSUL», S. A., STR. BRĂZOIANU, 11. — BUCUREȘTI